

မဇ္ဈိမပုံရိပ်ရွာ

မနင်းဖွေး

ထွန်းဖောင်ဒေးရှင်းဘဏ် စာပေကော်မတီမှ ထုတ်ဝေသည့်

စာရေးသူ မနှင်းဖွေး၏ ကိုယ်ရေးအကျဉ်း

အမည်ရင်း ဒေါ်မြမြသန်းဖြစ်ပြီး မန္တလေးတိုင်းဒေသကြီး မိုးကုတ်မြို့တွင် ၁၉၄၆ ခုနှစ်၌ ဖွားမြင်သည် ပညာအရည်အချင်း B.Sc, D.J (Berlin) ဖြစ်သည်။ ။ ၁၉၆၂ ခုနှစ်တွင် စာပေလောကသို့ စတင်ဝင်ရောက်ခဲ့ပြီး "တောင်ခိုးငွေငွေကြားဝယ်" ဝတ္ထုရှည်ဖြင့် ၁၉၆၇ ခုနှစ် အမျိုးသားစာပေဆုကို ရရှိခဲ့သည်။ ။ ၂၀၁၀ ခုနှစ်တွင် "အတ္တနောမတိ" ဝတ္ထုရှည်ဖြင့် ရွှေအမြုတေ စာပေဆုကိုလည်း ရရှိခဲ့သည်။ ။

စာရေးသူ ရေးသားခဲ့သော "မပိုင်ချစ်"၊ "သူခိုး"နှင့် "ကိုယ်လိုလူစားအများကြီးပဲ" ဝတ္ထုတိုတို့ ကို ဂျပန်ဘာသာသို့လည်းကောင်း၊ "ဆင်သာဆင် မယဉ်သည့်ပန်း" မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုရှည်ကို ရုရှားဘာသာသို့ လည်းကောင်း ဘာသာပြန်ဆိုခြင်းခံရပြီး သက်ဆိုင်ရာနိုင်ငံအသီးသီးတွင် ထုတ်ဝေဖြန့်ချိခဲ့သည်။ ။

မြန်မာနိုင်ငံ စာရေးဆရာအသင်း၏ ဗဟိုအမှုဆောင်တစ်ဦးဖြစ်ပြီး အမျိုးသားစာပေဆု၊ စာပေဗိမာန်စာမူဆု၊ ပခုက္ကူဦးအုန်းဖေစာပေဆု၊ ထွန်းဖောင်ဒေးရှင်း စာပေဆုနှင့် ရွှေအမြုတေစာပေဆု စိစစ်ရွေးချယ်ရေး အဖွဲ့အသီးသီးတွင် လည်း အဖွဲ့ဝင်အဖြစ် ပါဝင်ဆောင်ရွက်လျက်ရှိသည်။ ။

အခန်း (၁)

ဗုဒ္ဓဂါယာ ဘုရားဖူးသွားဖို့ ကြံရွယ်

ဗုဒ္ဓဂါယာကို ဘုရားဖူးသွားဖို့ ကြံရွယ်နေခဲ့တာ ကြာပါပြီ။ တစ်နေ့ သွားမယ်၊ တစ်နေ့သွားမယ်နဲ့ အထမမြောက်ခဲ့ဘူး။ သွားဖို့ သေသေချာချာ စီစဉ်ပြီးခါမှ ပထမ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် နေမကောင်းဖြစ် လာလို့ ရယ်။ နောက် မိခင်ကြီး ဆေးရုံတက်ရလို့ ရယ်၊ ဆေးရုံက ဆင်း တော့လည်း ကျန်းမာရေးအခြေအနေ စိတ်မချရသေးလို့ ရယ်၊ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နဲ့ ချိန်းဆိုထားပြီး သူမသွားဖြစ်တော့ ကိုယ် လည်း မသွားဖြစ်တော့လို့ ရယ်၊ တခြားသူငယ်ချင်း မိသားစုနဲ့ ကျတော့ အနီးကပ် သိလိုက်ရတော့ ကိုယ်အဆင်သင့် မဖြစ်သေးလို့ ရယ်၊ အဲဒီလို အကြောင်းကြောင်းတွေကြောင့် ဗုဒ္ဓဂါယာကို ဆန္ဒရှိလျက်နဲ့ မရောက် နိုင်ခဲ့ဘူး။

အသက်အရွယ်ကလည်း ရ လာပြီ။ အင်္ဂလိပ်လို နိုဝင်ဘာ ၈ ရက်၊ မြန်မာလို တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်နေ့ဆိုရင် ၆၅ နှစ် ပြည့်တော့မယ်။ အသက်အရွယ် ရလာတာနဲ့ အမျှ ကျန်းမာရေးဆိုတာကလည်း ရှေ့လျှောက်ပို ဆိုးဖို့ ပဲ ရှိတော့တယ်။ အခုမှ မသွားရင် နောင်ဆို ပိုခက်ခဲမယ်။ နောက်ပြီး မှတ်မှတ်ရရဖြစ်အောင် ကိုယ့်မွေးနေ့မှာ ဗုဒ္ဓဂါယာမြေမြတ်မဟာမှာ ရှိချင်တယ်။ ဘုရားဖူးရင်း ကိုယ့်ရဲ့ ၆၅ နှစ်ပြည့်မွေးနေ့ကို ဖြတ်

သန်းချင်တယ်။ ဒီလိုစိတ်ဆန္ဒတွေကြောင့် ဒီနှစ် ၂၀၁၁ ခုနှစ်မှာ တော့ အဖော်ပါပါ။ မပါပါ ကိုယ့်ကျန်းမာရေး သိပ်ကောင်းကောင်း မကောင်း ကောင်း အမေ့ကိုတော့ ဆရာဝန်နဲ့ ထပ်ပြ၊ ဆေးဝါးအစုံအလင် ဝယ်ပေး ၊ ညီမအလတ် လက်အပ်ပြီး မဖြစ်ဖြစ်အောင် သွားတော့မယ်လို့ စိတ် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတယ်။

နောက်ပြီး ကျွန်မမှာ ကျွန်မအမြတ်တနိုး သိမ်းဆည်းထားတဲ့ ငွေ ၈ သိန်း၊ ၈ သောင်းကလည်း ရှိနေတယ်။ အဲဒါကတော့ ဆရာဦးဝင်းငြိမ်းနဲ့ သူ့ရဲ့ ရွှေအမြုတေ ဝိုင်းတော်သားများ ကျွန်မကို ချီးမြှင့်ထားတဲ့ စာပေ ဆုငွေ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်မက ၂၀၁၁ ခုနှစ်၊ မေလ ၂၇ ရက်နေ့မှာ ပြုလုပ် ကျင်းပတဲ့ ဆဋ္ဌမအကြိမ် ရွှေအမြုတေ စာပေဆုပေးပွဲမှာ "အတ္တနောမ တိ"ဆိုတဲ့ မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုရှည်နဲ့ ဆုရခဲ့လို့ ပါ။

အဲဒီဆုငွေကို ကျွန်မ အရမ်းတန်ဖိုးထားပါတယ်။ ကျွန်မနှလုံးသား က ထွက်ပေါ်လာတဲ့ စာပေအသီးအပွင့်မှ ရရှိတဲ့ ငွေ။ ဒီငွေနဲ့ ကုသိုလ်ရမယ့် အလုပ်တစ်ခုခု လုပ်ချင်တယ်။ မရေမရာနဲ့ ကုန်မသွားစေချင်ဘူး။

ပထမတော့ ဘုန်းကြီးကျောင်း တစ်ကျောင်းကျောင်းမှာ ကထိန်ခင်း မလားလို့ စဉ်းစားမိသေးတယ်။ လှိုင်သာယာဘက်မှာ ဆင်းရဲချို့တဲ့ တဲ့ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းတွေ အများကြီးပဲတဲ့ ။ ဆွမ်းကွမ်းကစ မပြည့်စုံ ကြဘူးတဲ့ ။ အဲဒီလို ကျောင်းမျိုးဆိုရင် ငွေ ၁၀ သိန်းလောက်မတည်ပြီး ကထိန်ခင်းနိုင်ကြောင်း မိတ်ဆွေတစ်ဦးက ပြောဖူးပါတယ်။

နောက်တော့ ဒီငွေနဲ့ ဗုဒ္ဓဂါယာ ဘုရားဖူးသွားရင်ကော ပိုကောင်းမလားဆိုတဲ့ အတွေးကို ရလိုက်ပြီး အပါယ်တံခါးပိတ်ဖို့ ဘုရားလည်း ဖူး၊ လှူလည်း လှူ၊ တန်းလည်း တန်း၊ ဒီလမ်းက အကောင်းဆုံးပဲဆိုပြီး ဗုဒ္ဓ ဂါယာဘုရားဖူးသွားဖို့ ရွေးချယ်လိုက်ပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ဗုဒ္ဓဂါယာဘုရား

ဖူး ဆုံးဖြတ်ချက်ဟာ ပိုခိုင်မာသွားပါတယ်။

သွားဖို့ စိတ်ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီဆိုတော့ ဗုဒ္ဓဂါယာ ဘုရားဖူးပို့ဆောင်ရေး လုပ်ငန်း Tour အဖွဲ့တွေကို စုံစမ်းရတော့တာပေါ့။ ဘုရားဖူးရာသီ ရောက်ရင် သတင်းစာမှာ ကြေညာတဲ့ ဘုရားဖူးအဖွဲ့တွေက အများကြီး ပါပဲ။ အပြိုင်အဆိုင်လည်း ကြေညာကြပါတယ်။ သတင်းစာလည်း ကြည့်ပြီးတော့ ဗုဒ္ဓဂါယာ ရောက်ဖူးပြီးသား မိတ်ဆွေတွေကိုလည်း စုံစမ်း။ ဘယ်အဖွဲ့က ကောင်းသလဲပေါ့။ မိတ်ဆွေတွေဆီက ဘယ်အဖွဲ့ ကောင်းတယ်၊ ဘယ်အဖွဲ့နဲ့ ဆို လုံးဝမသွားနဲ့ ၊ ဘယ်အဖွဲ့ကဖြင့် ပြော တာတစ်မျိုး လုပ်တာတခြားဆိုတဲ့ သတင်းပလင်းတွေလည်း ကြားရပါ တယ်။

နောက်တော့ သတင်းစာထဲမှာ ပါတဲ့ ပုလဲမြေ ခရီးသွားလာရေးလုပ် ငန်း ကုမ္ပဏီလီမိတက်ဆိုတဲ့ ဗုဒ္ဓဂါယာ ဘုရားဖူးပို့ဆောင်ရေးအဖွဲ့ကို တွေ့တော့ စိတ်ဝင်စားသွားတယ်။

သူက အဖွဲ့သစ်။ ဒီနှစ်မှ ဗုဒ္ဓဂါယာ ဘုရားဖူးခရီးစဉ်ကို စတင်တာ။ သူ့ရဲ့ ဝန်ဆောင်မှုက တခြားအဖွဲ့များ ထက်ထူးပြီး တစ်ခုပိုတာက "ခရီး စဉ်အစမှ အဆုံး ဆရာဝန်တစ်ဦး လိုက်ပါ၍ ကျန်းမာရေးစောင့်ရှောက် မှု ပေးမည်"တဲ့ ။ အရမ်းကြိုက်သွားပါတယ်။ ပြီးတော့ ၁၄ ညအိပ်၊ ၁၅ရက်ခရီးကို စရိတ်ငြိမ်း ရှစ်သိန်းခွဲတဲ့ ။ သံဝေဇနိယ လေးဌာန၊ အဝိဇေဟိ တ လေးဌာနအပြင် အိန္ဒိယနိုင်ငံရဲ့ မြို့တော် နယူးဒေလီနဲ့ အာဂရာမြို့ ဟောင်းမှာ ရှိတဲ့ ကမ္ဘာကျော် တပ်(ချ)မဟာကိုလည်း ရောက်ဦးမယ်။ ပြီးတော့လည်း အငြိမ်းစားဝန်ထမ်းဖြစ်ရင် နှစ်သောင်း၊ အသက် ၆၅နှစ် နဲ့ အထက် ဘုရားဖူးဆိုရင် နှစ်သောင်း ထပ်လျှော့ဦးမယ်။ နှစ်မျိုးလုံးကို ကံညီရင် လေးသောင်း မဟုတ်ဘူး ၊ ငါးသောင်းလျှော့ပေးမှာ တဲ့ ။

ဟန်ကျလိုက်တာ။

ခရီးစဉ်ကြည့်လိုက်တော့ ခရီးစဉ် ၁ က အောက်တိုဘာလအတွင်း ခရီးစဉ် ၂ က နိုဝင်ဘာလ ၅ရက်နေ့မှာ ထွက်ပြီး ၁၉ ရက်နေ့ ပြန်ရောက်မယ်တဲ့ ။ ဒါဆိုရင် ခရီးစဉ် ၂ ဟာ ကျွန်မမွေးနေ့၊ နှစ်နေ့စလုံး မဇ္ဈိမဒေသ ဗုဒ္ဓဂါယာမှာ ရှိနေမယ့် ခရီးစဉ်ပေါ့။ ကျွန်မ ဖြစ်ချင်တာ ကွက်တိပါပဲ ။ ဒါနဲ့ ပဲ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာစွာနဲ့ ပုလဲမြေ ဘုရားဖူးအဖွဲ့ကို ရွေးချယ်လိုက်ပါတယ်။

တချို့က ပြောကြသေးတယ်။ အဖွဲ့သစ်ဆိုတော့ အတွေ့အကြုံအသစ်နဲ့ အဆင်ပြေပါ့မလား။ အဖွဲ့ဟောင်းဆိုရင် အခေါက်ခေါက်အခါခါ ရောက်နေတဲ့ အတွက် အသားကျပြီးသား ဖြစ်မယ်ထင်တယ် စသဖြင့်ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မကတော့ အဖွဲ့သစ်ဖြစ်လို့ ခရီးသည် ကို ပိုဂရုစိုက်မယ်လို့ ယုံကြည်တဲ့ အကြောင်း ပြောရင်း ကုမ္ပဏီကို ကျွန်မ ဖုန်းဆက်ပြီး စာရင်းပေးသွင်းလိုက်ပါတယ်။

စက်တင်ဘာလ လလယ်လောက်မှာ ပုလဲမြေကုမ္ပဏီက ဒါရိုက်တာ အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးဖြစ်တဲ့ ကိုသက်ဦးက ကျွန်မအိမ်ကိုရောက် လာပြီး နိုင်ငံကူးလက်မှတ် (Passport) အတွက် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ အချက်အလက်များကို တောင်းယူပါတယ်။ စရန်ငွေ တစ်သိန်းပေးပြီးတဲ့ နောက် နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ရရှိရေးအတွက် ကိစ္စအဝဝကို သူပဲ ဆောင်ရွက်ပေးပါတယ်။ ကျွန်မရဲ့ ရှိပြီးသား နိုင်ငံကူးလက်မှတ်က သက်တမ်းကုန်နေတဲ့ အတွက် သက်တမ်းတိုးရင်း စာအုပ်အသစ် ပြန်လုပ်ရတာပါ။ စာအုပ်ရလာတော့ အိန္ဒိယနိုင်ငံနဲ့ နီပေါနိုင်ငံ ပြည်ဝင်ခွင့် (Visa) ကိစ္စလည်း ပဲ သူပဲ တာဝန်ယူဆောင်ရွက်ပေးပါတယ်။

နိုဝင်ဘာ ၁ ရက်နေ့မှာ စမ်းချောင်းမြို့နယ်၊ ဓမ္မစေတီလမ်း၊ ယုဇန

စီးပွားရေးအဆောက်အအုံ ၅၀၅ မှာ ရှိတဲ့ ပုလဲမြေရုံးခန်းကိုသွားပြီး ကျန်
ငွေ ခုနစ်သိန်းကို ပေးသွင်းရပါတယ်။ ကုမ္ပဏီက ကျွန်မတို့ ကို ပုလဲမြေ
တံဆိပ်ပါတဲ့ အဝတ်အစားထည့်ဖို့ ခရီးဆောင်အိတ်ကြီးက တစ်လုံး၊
တစ်ကိုယ်ရေအသုံးအဆောင်နဲ့ တိုလီမိုလီထည့် ကိုယ်နဲ့ မကွာယူနိုင်ပြီး
လွယ်လို့ ရတဲ့ အိတ်သေးကတစ်လုံး၊ ယောဂီတဘက်တစ်ထည်၊
ဆရာတော် အရှင်ပညာဇောတ ရေးသားပြုစုတဲ့ ဗုဒ္ဓဂါယာ ဘုရားဖူး
လမ်းညွှန်စာအုပ်နဲ့ ပဋ္ဌာန်းစာအုပ်တစ်အုပ် စတာတို့ ကို ထုတ်ပေးပါတ
ယ်။ ခရီးစဉ်စတင်မယ့် နိုဝင်ဘာလ ၅ ရက်နေ့ကျရင်လည်း ပုလဲမြေရုံးခ
န်းကို မနက် ၆ နာရီ အရောက်လာဖို့ ကိုလည်း မှာ ကြားလိုက်ပါတယ်။
ရုံးချုပ်ကနေ စုပြီး လေဆိပ်ကို ကုမ္ပဏီကပဲ တာဝန်ယူ ပို့ဆောင်ပေးမှာ
ဖြစ်လို့ အိမ်သားတွေ လိုက်မပို့လည်း ရတဲ့ အကြောင်း ပြောပါတယ်။

တစ်ခုပဲ။ ယခုခရီးစဉ် ၂ မှာ ဆရာဝန် မပါနိုင်တော့ပါဘူးလို့ ပြော
တော့ နည်းနည်းတော့ စိတ်ပျက်သွားမိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်တတ်နိုင်
မလဲလေ။ တော်သေးတယ်။ ကိုယ်ကလည်း ဘုရားဖူးချင်တဲ့ သဒ္ဓါစိတ်နဲ့
နေကောင်းကျန်းမာနေလို့ ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဂရုစိုက်ရုံပေါ့။

ရန်ကုန်မှ အထွက်

နိုဝင်ဘာလ (၅) ရက်၊ ၂၀၁၁

၅ ရက်နေ့မှာ ကျွန်မ မနက် ၄ နာရီကတည်းက အိပ်ရာထ၊ ရေမိုးချိုး
၊ အဝတ်အစားလဲ ဘုရားရှိခိုးပါတယ်။ ပစ္စည်းတွေကတော့ ညကတည်း
က အပြီးထည့်ပြီးသားပါ။ ၁၄ ရက်ခရီးဆိုတော့ အဝတ်အစား ၁၄ စုံ၊ ရာ
သီဥတုက အေးစပြုနေပြီဖြစ်လို့ အနွေးထည်က နှစ်ထည်၊ အညာစောင်
လေးတစ်ထည်၊ တဘက် မျက်နှာသုတ်ပါဝါ စတာတို့ ကို ထည့်လိုက်

တော့ အိတ်ကြီးတစ်လုံး ပြည့်သွားပါတယ်။

အိတ်အသေးထဲမှာ တော့ မဖြစ်မနေသုံးရမယ့် ကိုယ့်အသုံးအဆောင် လေးတွေရယ်၊ အရေးအကြီးဆုံးက ဆေး။ ဆေးကတော့ ကိုယ်နေ့စဉ်မှီ ဝဲနေတဲ့ အားဆေး၊ သွေးကျဆေးအပြင် ခရီးသွားနေရင်း အကယ်၍ များ ဖျားခဲ့ရင်၊ နှာစေးခဲ့ရင်၊ ချောင်းဆိုးခဲ့ရင်၊ အစာမကြေဖြစ်ခဲ့ရင်၊ ဗိုက် အောင့်ခဲ့ရင်၊ ဝမ်းပျက်ခဲ့ရင်၊ ခေါင်းမူးခဲ့ရင်၊ နူးနာခဲ့ရင်၊ ထိခိုက်အနာတ ရ ဖြစ်ခဲ့ရင် စတဲ့ မလိုလဲ လိုလဲ ဆေးတွေလည်း ထည့်ရပါတယ်။ သောက်ဆေးရော၊ လိမ်းဆေးရော၊ ရှူဆေးရော၊ ကပ်ဆေးရော အမျိုး မျိုးအစုံစုံပါလေတော့ နောင် ဗုဒ္ဓဂါယာ ရောက်တဲ့ အခါ ကျွန်မတို့ အဖွဲ့ ကို ဦးဆောင်တဲ့ ဆရာတော် အရှင်ပညာဇောတက ကျွန်မရဲ့ ဆေးတွေ ကိုကြည့်ပြီး "ဆရာဝန်ပါလာတဲ့ အခေါက်က ဆေး ဒါလောက်မများ ဘူး ။ ဒကာမကြီး သယ်လာတဲ့ ဆေးတွေက ပိုများ နေပါလား" လို့ တောင် ပြောယူရတဲ့ အထိ ဖြစ်ပါတယ်။

ဆေးကတော့ မသယ်လို့ မဖြစ်ဘူး။ သယ်ကိုသယ်ရမှာ လေ။ လမ်းခ ရီးမှာ ကိုယ်မဖြစ်လည်း ကိုယ့်ခရီးဖော်ထဲက တစ်ယောက်ယောက် တစ် ခုခုဖြစ်လာတော့ ကုသိုလ်ပြုရတာပေါ့ မဟုတ်လား။

နောက်တစ်အိတ်က လှူဖွယ်ပစ္စည်းတွေထည့်တဲ့ ပီနံလက်ဆွဲအိတ် လေးတစ်လုံး ဖြစ်ပါတယ်။ ဗုဒ္ဓဂါယာကို ရောက်ဖူးပြီးသား မိတ်ဆွေ အချို့က ပြောပါတယ်။ လှူဖွယ်ပစ္စည်းတွေ မယူလည်း ရတယ်တဲ့ ၊ လှူ ဖွယ်ပစ္စည်းအစား ဝတ္ထုငွေ ကပ်လှူတာက ပိုကောင်းတယ်တဲ့ ။ ဘာ ကြောင့်လဲဆိုတော့ ခုလို ဘုရားဖူးရာသီမှာ ဘုရားဖူးတွေက များ လွန်း လို့ ဘုန်းကြီးကျောင်းတွေမှာ လည်း လှူဖွယ်ပစ္စည်းတွေ ပြည့်စုံရုံမက ပို လှုံ့ပြီးတောင် နေပါသတဲ့ ။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်မကတော့ လှူဖွယ်ပစ္စည်း မသယ်ဘဲ မနေနိုင်ပါဘူး။ ဝတ္ထုငွေ ကပ်လှူတာက ကပ်လှူတာပဲ။ ဝတ္ထုငွေအပြင် ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် တစ်ပြည်တစ်ရွာမှာ သာသနာပြုနေ စာပေပရိယတ္တိ သင်ကြားနေတဲ့ သံဃာတော်တွေအတွက် သင်္ကန်းလေးလည်း လှူချင်သေးတယ်။ မြန်မာ့စားစရာဖြစ်တဲ့ လက်ဖက်လေးကအစ၊ ငါးပိကြော်လေးကစ၊ ငါးခြောက်ငါးခြမ်းလေးကစ၊ မုန့်ပဲသရေစာလေးကစ၊ တစ်ကျောင်းနည်းနည်း လှူချင်သေးတာကြောင့် အိတ်တစ်လုံးက ပိုရပြန်ပါတယ်။

ကိုယ့်ပစ္စည်းတွေကို ကိုယ့်ဘာသာတော့ ကိုယ်ဘယ်သယ်နိုင်ပါလဲ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်အိမ်ကနေ ကုမ္ပဏီရုံးခန်းကို အသွားမှာ ပဲ ကိုယ်နဲ့ ကိုယ့်အိမ်သားတွေက သယ်ရတယ်။ ကုမ္ပဏီ ရုံးခန်းရောက်တဲ့ အချိန်ကစပြီး ခရီးစဉ်အစအဆုံး ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းတွေနဲ့ အိန္ဒိယရောက်မှ ငှားထားတဲ့ ‘ရာဘီး’ဆိုတဲ့ ဝန်ထမ်းကုလားလေးတို့ က တောက်လျှောက် ကူညီသယ်ဆောင်ပေးတဲ့ အတွက် ကျွန်မတို့ ဘုရားဖူးများ သက်သောင့်သက်သာ မပင်မပန်း ဘုရားဖူးခွင့်၊ တည်းခိုနားနေခွင့် ရခဲ့ပါတယ်။

ခရီးစဉ်စတဲ့ မနက်မှာ ကုမ္ပဏီကို ၆ နာရီရောက်လာဖို့ မှာ ထားတဲ့ အတွက် ကျွန်မသားကြီးက အချိန်မီ ကားမောင်းပို့ပေးပါတယ်။ ၆ နာရီ ၁၀ မိနစ်လောက်မှ ကုမ္ပဏီရုံးခန်းရှေ့မှာ လူစုံတက်စုံ ရောက်နေပါပြီ။ ကံကောင်းတယ်လို့ ပဲ ပြောရမလားမသိ။ ကျွန်မတို့ ခရီးစဉ်က မမျှော်လင့်ဘဲ လူနည်းနည်းပဲ ပါပါတယ်။ အားလုံး စုစုပေါင်းမှ ဘုရားဖူးရှစ်ဦးပဲ ရှိပါတယ်။ ပထမအခေါက်က ခရီးသည် ၃၂ ဦးတဲ့ ။ ကျွန်မတို့ အခေါက်မှ ခရီးသည် ရှစ်ဦးတည်းဆိုတော့ ငွေကုန်ကြေးကျ သိပ်မများ ဘဲ သီးသန့်ခရီးစဉ် (Private tour) လို ဖြစ်သွားတာပေါ့။

ကျွန်မတို့ အဖွဲ့မှာ ရန်ကုန်က လေးယောက်၊ မကွေးမြို့က လေး

ယောက် ပါပါတယ်။ ရန်ကုန်ကဆိုရင် ကျွန်မရယ်၊ ဒေါ်ခင်အေးမြင့်၊ ဒေါ်ခင်ထွေးမြင့်တို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်ရယ်၊ ကြူကြူဌေး လို့ ခေါ်တဲ့ အားလုံးထဲ အသက်အငယ်ဆုံး မိန်းမချောလေးတို့ ရယ် ဖြစ်ပါတယ်။ သူက သစ်ခွဲစက်နဲ့ သစ်ရောင်းဝယ်ရေး လုပ်ပါတယ်။ ပျော်ပျော်နေတတ်ပြီး ခင်မင်စရာကောင်းတဲ့ ဒေါ်ခင်အေးမြင့်နဲ့ က အဲဒီနေ့မှ တွေ့ဆုံပေမယ့် သူ့ညီမ ဒေါ်ခင်ထွေးမြင့်နဲ့ ကတော့ လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၀နှစ်ကျော် ဝန်ထမ်းဘဝတုန်းကတည်းက ပြန်ကြားရေးဝန်ကြီးဌာနက ပြုလုပ်တဲ့ အင်္ဂလိပ်ဘာသာပြန် သင်တန်းတစ်ခုမှာ တွေ့ဆုံပြီး ခင်မင်ခဲ့တဲ့ သူတွေ ဖြစ်နေပါတယ်။ အဲဒီသင်တန်းကို သူက ရှေ့နေရုံးချုပ် ဝန်ထမ်းအနေနဲ့ တက်တယ်။ ကျွန်မက စာပေဗိမာန် ဝန်ထမ်းအနေနဲ့ တက်ခဲ့တယ်။ သင်တန်းဆင်းပြီးကတည်းက ကွဲကွာသွားကြတာ ဗုဒ္ဓဂါယာ ဘုရားဖူးထွက်မယ့် မနက်ကျမှ ပြန်ဆုံဖြစ်ပါမယ်။ ထူးတဲ့ ရေစက်ပါပဲ။ အခုတော့ သူက အငြိမ်းစားယူပြီး Dietheim Co., Ltd. မှာ ဥပဒေအကြံပေးအနေနဲ့ တာဝန်ထမ်းဆောင်လျက် ရှိပါတယ်။

မကွေးမြို့ကလာတဲ့ ဘုရားဖူး လေးဦးစလုံးကလည်း အငြိမ်းစားဝန်ထမ်းတွေချည်းပါပဲ။ ဦးစိုးမင်းနဲ့ ဒေါ်ခင်သိန်းရီက ဇနီးမောင်နှံ၊ ဒေါ်စန်းစန်းနဲ့ ဦးခင်မောင်ဦးတို့ က အပျိုကြီး၊ လူပျိုကြီးများ ဖြစ်ကြပြီး တူဝရီးတော်ကြပါတယ်။ နောက်ပိုင်း ခရီးသွားရင်း ရင်းနှီးခင်မင်လာတော့ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် သိပ်ချစ် သိပ်အဖြစ်သည်းကြတဲ့ ဦးစိုးမင်းနဲ့ ဒေါ်ခင်သိန်းရီကို ကျွန်မတို့ က အူဝဲတို့ စုံတွဲ၊ အလွန်အေးဆေးပြီး စကားနည်းတဲ့ ဒေါ်စန်းစန်းနဲ့ ဦးခင်မောင်ဦး တူဝရီးကို ရေခဲတူဝရီးလို့ နောက်ပြောင်ခေါ်ကြပါတယ်။

ကျွန်မတို့ ရှစ်ဦးကို ပုလဲမြေကုမ္ပဏီ ဝန်ထမ်းတွေက ကုမ္ပဏီက ကားတွေနဲ့ ပဲ မင်္ဂလာဒုံ အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ လေဆိပ်ကြီးကို လိုက်ပို့ပေး

ပါတယ်။ ကျွန်မတို့ ခရီးစဉ်နဲ့ အတူ လိုက်ပါပြီး အနီးကပ်စောင့်ရှောက်မ
ယ့် သူကတော့ ပုလဲမြေကုမ္ပဏီ ဒါရိုက်တာအဖွဲ့ဝင် ကိုသက်ဦးပဲ ဖြစ်ပါ
တယ်။

မင်္ဂလာဒုံ အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာလေဆိပ်

မနက် ၆ နာရီ ၁၅ မိနစ်လောက်က ထွက်လာကြတာ လေဆိပ်ကို
ရောက်တော့ မနက် ၇ နာရီ နီးပါး ရှိပါပြီ။ လေယာဉ်က ၉ နာရီထွက်မ
ယ့် လေယာဉ်ဖြစ်ဖို့ Check in လုပ်ဖို့ အချိန်အံ့ကိုက်ပဲပေါ့။ လေဆိပ်သစ်
ကို မြင်ရတော့ ကျွန်မစိတ်ထဲ တော်တော် ကျေနပ်သွားတယ်။ လေဆိပ်
သစ် တိုးချဲ့ဆောင် ဖွင့်ပြီးကတည်းက ကျွန်မ ပထမဦးဆုံးအကြိမ်
ရောက်ဖူးခြင်းပါပဲ။ လေဆိပ်က သန့်ရှင်းသပ်ရပ်ပြီး သစ်လွင်လန်းဆန်း
စွာ ကြိုဆိုနေပါတယ်။ ဧည့်ကြိုခန်းနံရံကို လှမ်းကြည့်ရင်မြင်ရတဲ့ ကိန္န
ရီ၊ ကိန္နရာမောင်နံ ရုပ်ကြွပန်းပုကလည်း ကျက်သရေရှိလှပါတယ်။ အန
က်ခံပေါ်မှာ ငွေရောင်ရုပ်ကြွဆိုတော့ ထင်းခနဲလည်း မြင်သာတာပေါ့။

ဧည့်ကြိုဆောင်ခုံတန်းမှာ ကျွန်မတို့ ဘုရားဖူးများကို ထိုင်စောင့်စေ
ပြီး ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းများကပဲ ဆောင်ရွက်စရာ ကိစ္စအဝဝကို ဆောင်ရွက်
ပေးပါတယ်။ ခရီးဆောင်ပစ္စည်းထုပ် Luggage အတွက် ချိန်တွယ်
စာရင်း သွင်းတာတို့၊ ဘာတို့ ပေါ့။

အဲဒီမနက်က မင်္ဂလာဒုံလေဆိပ်သစ် ဧည့်ကြိုခန်းမတစ်ခုလုံး ယော
ဂီဝတ်စုံ၊ ယောဂီတဘက်တွေ ဆင်မြန်းထားတဲ့ အမျိုးသားဘုရားဖူး၊
အမျိုးသမီးဘုရားဖူးများ နဲ့ ပြည့်လို့ နေပါတယ်။ ကျွန်မတို့ ပုလဲမြေအဖွဲ့
သာမက နီလာ၊ မဟာတိုး၊ ဒါန၊ ဓမ္မပီတိ၊ ရွှေဗောဓိ စတဲ့ ဘုရားဖူးအဖွဲ့
တွေလည်း ရောက်နေတာကိုး။ သူတို့ လည်း ပဲ အဲဒီမနက် ၉ နာရီထွက်

မယ့် Flight No.8M 601 နဲ့ လိုက်ပါကြမယ့် ဘုရားဖူးများ ဖြစ်ကြပါတယ်

။

လွယ်ထားတဲ့ လွယ်အိတ်တွေ ကြည့်လိုက်ရင် သူ့အရောင်နဲ့ သူ၊ သူတို့ အဖွဲ့တံဆိပ်နဲ့ သူတို့ ဆိုတော့ အိတ်မြင်တာနဲ့ ဘယ်ဘုရားဖူးအဖွဲ့ကလဲ ဆိုတာ မေးနေစရာမလို တန်းသိနိုင်ပါတယ်။

ကျွန်မလည်း ယောဂီဝတ်စုံဝတ်၊ ယောဂီတဘက်ပတ်ထားတဲ့ ကိုယ့်ပုံကိုယ်ကြည့်ပြီး ကျေနပ်နေမိသလို ကိုယ့်ခရီးဖော်တွေကို ကြည့်ပြီး တော့လည်း ကြည်နူးပီတိ ဖြစ်မိပါတယ်။ ကျွန်မမျက်စိထဲမှာ တော့ ယောဂီရောင်ဟာ မင်္ဂလာအရှိဆုံးအရောင်ဖြစ်ပြီး ယောဂီဝတ်စုံကတော့ ကျက်သရေအရှိဆုံး ဝတ်စုံဖြစ်ပါတယ်။

မနက် ၈ နာရီလောက်မှာ ကိုသက်ဦးက ကျွန်မတို့ တစ်ဦးချင်းစီရဲ့ လက်ထဲ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်၊ လေယာဉ်လက်မှတ် စသည် များ ထည့်ပေးပြီးတဲ့ နောက် ကျွန်မတို့ က လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေးဌာန (Immigration) ကိုဖြတ်ဖို့ အပေါ်ထပ်ကို စက်လှေကားနဲ့ တန်းစီပြီး တက်ရပါတယ်။

စက်လှေကားပေါ် လိုက်ပါရင်း အပေါ်ထပ်နံရံမှာ မြင်တွေ့နေရတာကတော့ အလွန်လှပခွံညားတဲ့ ဆေးရေးပန်းချီကားကြီး ဖြစ်ပါတယ်။ နံရံအပြည့် ရေးဆွဲထားတာဆိုတော့ အဲဒီပန်းချီကားကြီးဟာ အလျားပေ ၈၀၊ အနံပေ ၄၀လောက်တော့ ရှိမယ်ထင်တယ်။ မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုကို ဖော်ညွှန်းထားတဲ့ ဆိုင်းဝိုင်းကြီးနဲ့ နှစ်ပါးသွားအက၊ ဦးရွှေရိုးအက၊ ရှင်လောင်းလှည့်နေပုံ စတဲ့ မြန်မာမှုတွေ ပါဝင်ရုံသာမက အရောင်အသွေးစုံပြီး ကြည့်မဝနိုင်အောင် ခွံညား အသက်ပါလှတယ်။ နောက်ဝိုင်းမှ သိလာရတာကတော့ အဲဒီနံရံ ပန်းချီကားကားရဲ့ လက်ရာရှင်က တခြားသူမဟုတ်ပါဘူး။ မြန်မာ့ပန်းချီကျော်များ ဖြစ်ကြတဲ့ ပန်းချီ (ဦး) ကျော်

သောင်းနဲ့ သွားလေသူ ပန်းချီ (ဦး) မောင်မောင်သိုက်တို့ ဖြစ်ကြပါတယ်။
ဒါကြောင့်လည်း ဒါလောက်လှပထည်ဝါပြီး အမြင်တင့်တယ်နေတာကိုး
။

ထုံးစံအတိုင်း လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေးဌာန (Immigration) ကိုဖြတ်၊ အ
ကောက်ခွန်ဌာန (Custom) ကို ဖြတ်ပြီးတဲ့ နောက် လှေကားနဲ့ အောက်
ထပ်ပြန်ဆင်းပြီး မြေညီထပ်မှာ ရှိတဲ့ ထွက်ခွာဆောင် (Departure Loun
ge) မှာ ခေတ္တစောင့်ဆိုင်းရပါတယ်။ နိုင်ငံတကာ အဆင့်မီအောင် လုပ်
ထားတော့ ထွက်ခွာဆောင်ကလည်း ကောင်းတာပါပဲ။ ကော်ဇော
အပြည့်ခင်းထားပြီး ခရီးသည် တွေ နားနေဖို့ ချထားပေးတဲ့ ထိုင်ခုံတဲ့
တွေက ဆိုဖာပါတဲ့ စတီးကုလားထိုင်တွေ ဖြစ်ပါတယ်။ ပစ္စည်းအားလုံး
အသစ်ဆိုတော့ အရာရာလည်း တောက်ပလို့ ပေါ့။ လေအေးပေးစက်
ကြောင့် အခန်းထဲလည်း အေးမြနေပါတယ်။

ကိုယ့်နိုင်ငံရဲ့ လေဆိပ်က အရင်နဲ့ မတူ၊ အများကြီး ပြောင်းလဲတိုးတ
က်လာတာ မြင်တော့လည်း စိတ်ထဲမှာ ကျေနပ်ပြီး ဝမ်းသာကြည်နူးမိ
သား။

နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံရဲ့ အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ လေဆိပ်ဆိုတာ အိမ်တစ်အိမ်
ရဲ့ တံခါးဝလိုပါပဲ။ ဘယ်ကဧည့်သည် ပဲလာလာ ဒီတံခါးဝကို ကျော်ဖြတ်
ပြီးမှ အိမ်ထဲရောက်ရမှာ ပါ။ အိမ်တံခါးဝက သပ်သပ်ရပ်ရပ် သန့်သန့်
ရှင်းရှင်း အဆင့်မီမီဆိုရင် လာတဲ့ ဧည့်သည် အထင်မသေးရဲတော့ဘူး
ပေါ့။ တံခါးဝမှာ ကြိုဆိုနေတဲ့ ဧည့်ကြိုကလည်း ပျူပျူငှာငှာ၊ လှိုက်လှိုက်
လှဲလှဲ ရှိတယ်ဆိုရင် အမှတ်ကောင်းကောင်း ရသွားပြီ။ ဒါကြောင့် အိမ်
တစ်အိမ်မှာ အိမ်တံခါးဝက အရေးကြီးသလို နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံမှာ နိုင်ငံတ
ကာလေဆိပ်ကလည်း အရမ်း အရေးကြီးလှပါတယ်။

ကြုံကြိုက်လို့ ၂၀၀၅ ခုနှစ်လောက်တုန်းက အဖြစ်လေး ပြောပါဦးမယ်။ ကျွန်မ ဂျပန်နိုင်ငံမှာ ခေတ္တနေထိုင်ပြီး မြန်မာနိုင်ငံကို ပြန်လာတဲ့ အချိန်တုန်းကပေါ့။ ဂျပန်နိုင်ငံရဲ့ နာရီတာ လေဆိပ်ကတော့ သိကြတဲ့ အတိုင်း နိုင်ငံတကာလေဆိပ်ကြီးပီပီ ကြီးမားကျယ်ပြောလှပါတယ်။ အဝင်ခရီးသည် အထွက်ခရီးသည် တွေနဲ့ ပျားပန်းခပ်တမျှ စည်ကားလှပါတယ်။ ဟိုဘက်ကြည့်လည်း လူတန်းကြီး၊ ဒီဘက်ကြည့်လည်း လူတန်းကြီး၊ Counter တိုင်း၊ Counter တိုင်းမှာ တန်းစီပြီး စနစ်တကျ ရွေ့လျားနေပါတယ်။ လေဆိပ်က ဘယ်လောက်တောင် ကြီးမားကျယ်ပြောသလဲဆိုရင် လေဆိပ်ဝင်းထဲမှာ ကို တစ်နေရာကနေ တစ်နေရာကိုသွားဖို့၊ တစ်ဌာနကနေ တစ်ဌာနကိုကူးဖို့ လမ်းလျှောက်ရင် တော်တော်ဝေးလို့ တစ်ခါတစ်ရံ အလျားလိုက် ရွေ့လျားဓာတ်လှေကားတို့၊ တစ်ခါတစ်ရံ ရထားတို့ စီးရပါတယ်။ အဲဒီလိုစီးမှ လိုရာခရီးကို ရောက်ပါတယ်။ အဲဒီလောက် ကြီးမားတာပါ။ ပြီးတော့ လျှပ်စစ်မီးရောင်ပါ။ လေဆိပ်တစ်ခုလုံးဟာ နေနေ့ညည လင်းကျင်းရုံမက ထိန်ထိန်ညီးလို့ နေပါတယ်။

အဲဒီနေ့က ဂျပန်နာရီတာ လေဆိပ်ကို မနက် ၉ နာရီလောက် ကျွန်မရောက်သွားပြီး ၁၁ နာရီလောက်မှာ လေယာဉ်ထွက်ပါတယ်။ ထိုင်းနိုင်ငံ ဘန်ကောက်လေဆိပ်ကို ညနေ ၃ နာရီလောက်မှာ ဝင်ပါတယ်။ အဲဒီတုန်းက ဘန်ကောက်လေဆိပ်ဟာ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိလေဆိပ် မဟုတ်သေးဘူး။ ဒွန်မောင်းလေဆိပ်ကိုပဲ အသုံးပြုဆဲပါ။ ပြောရရင် ဒွန်မောင်းလည်း အဆင့်မနိမ့်ပါဘူး။ နိုင်ငံတကာ လေဆိပ်တစ်ခုပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ နာရီတာနဲ့ ယှဉ်လိုက်တော့ ဒွန်မောင်းက တော်တော်သေးသွားပြီး လေဆိပ်အတွင်း ထွန်းညှိထားတဲ့ မီးရောင်ကလည်း တော်တော်မှို န်သွားတာကို သတိထားလိုက်မိပါတယ်။

ဒွန်မောင်းမှာ လေယာဉ်ပြောင်း (transit) လုပ်ပြီး အဲဒီညနေ ၅ နာရီ

လောက်မှာ TG လေယာဉ်နဲ့ အမိမြေကို ဆက်ထွက်ခွာခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မ
ဘေးမှာ ထိုင်ပြီး လိုက်ပါလာသူက နော်ဝေးနိုင်ငံသား တိုးရစ်(စ)တစ်
ယောက် ဖြစ်ပါတယ်။ ခရီးသည် ချင်းမို့ စကားစမြည်လေး နည်းနည်း
ပြောဖြစ်ပါတယ်။ သူက မြန်မာနိုင်ငံကို ပထမဦးဆုံးအကြိမ် လာရောက်
တာတဲ့ ။ မြန်မာပြည်ကို သိပ်စိတ်ဝင်စားတယ်တဲ့ ။

ဘန်ကောက်က ထွက် လာပြီး တစ်နာရီနီးပါးလောက် ရှိတော့ မြန်
မာနိုင်ငံ၊ မင်္ဂလာဒုံလေဆိပ်ကို ဆင်းသက်တော့မှာ ဖြစ်လို့ ခရီးသည်
များ နေရာမှာ ထိုင်ပြီး လေယာဉ်ခါးပတ် ပတ်ထားဖို့ လေယာဉ်မှူး
အခန်းက ကြေညာပါတယ်။ အချိန်က မြန်မာစံတော်ချိန် ၆ နာရီ
လောက် ရှိပါပြီ။ ဆောင်းတွင်းဆိုတော့ မှောင်စပြုနေတဲ့ အချိန်ပေါ့။

လေယာဉ်က တဖြည်းဖြည်း နိမ့်ဆင်းလာပါတယ်။ ကျွန်မဘေးက
တိုးရစ်(စ)ကလည်း ရန်ကုန်ကိုရောက်တော့မယ်ဆိုတော့ ပြတင်းပေါက်
ကနေ အောက်ဘက်ကို အားတက်သရော စိတ်ဝင်တစား ကြည့်ပါတယ်
။ လေယာဉ်ဘီးနဲ့ မြေကြီးနဲ့ သိမ့်ခနဲထိမိပြီး ငြိမ့်ခနဲဖြစ်သွားတဲ့ အချိန်
မှာ ကျွန်မတို့ လေယာဉ်ဟာ မင်္ဂလာဒုံလေဆိပ်ထဲ ရောက်ပြီဆိုတာ သိ
လိုက်ပါတယ်။ ကိုယ့်ပြည်၊ ကိုယ့်ရွာ၊ ကိုယ့်နေရာကို ဘေးမသိ၊ ရန်မခ
ဘဲ ပြန်ရောက်ပြီဆိုတဲ့ အသိနဲ့ တအားကို ပျော်ရွှင်ဝမ်းမြောက်သွားပါတ
ယ်။

ပြေးလမ်းအတိုင်း လိုက်ပါလာရင်း လေယာဉ်ကွင်းနဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်
တစ်ခုလုံးကို ဝေဝဲကြည့်တော့ မှောင်လို့ မည်းလို့ ။ အမှောင်ထဲမှာ အ
ဆောက်အဦအချို့၊ သစ်ပင်အချို့ကို ရိပ်ရိပ်ရိပ်ရိပ် လှမ်းမြင်ရတယ်။
လေဆိပ်အဆောက်အဦရှိတဲ့ ဘက်ခြမ်းလောက်ပဲ မီးရောင်တွေ့ရတယ်။
ဒါပေမဲ့ ကျိုးကျိုးကျဲကျဲ မီးထွန်းထားတဲ့ အဆောက်အဦးက ထွန်း၊ မ

ထွန်းတဲ့ အဆောက်အဦက မထွန်း၊ မီးလင်းတဲ့ အခန်းကလင်း၊ မလင်းတဲ့ အခန်းက မလင်း။

ကျွန် မဘေး မှာ ထိုင်လာတဲ့ နော်ဝေးဂျင်းတိုးရစ်(စ)က ကျွန်မ မျက်နှာကို ငဲ့ကြည့်ပြီး "မင်းတို့ လေဆိပ်က လူကြီးတွေက လျှပ်စစ်မီး သိပ်ချွေတာတာပဲနော်"လို့ ပြုံးရင်းပြောတော့ ကျွန်မဖြင့် ရှက်လွန်းလို့ ဘာစကားပြန်ပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး။ မျက်နှာပူပူထူထူနဲ့ လေယာဉ်ပေါ်ကဆင်း၊ ဆိုက်ရောက်ဆောင်ကတစ်ဆင့် လ.ဝ.က အခန်း ကျဉ်းကျဉ်းကိုဖတ်ရင်း သူနဲ့ လူချင်းကွဲသွားတော့မှ ပဲ ကျွန်မလည်း နေသာထိုင်သာ ရှိသွားတော့တယ်။ ဒါ လွန်ခဲ့တဲ့ အချိန်တုန်းက အဖြစ်ပါ။

အခုတော့ ကျွန်မတို့ လေဆိပ်အသစ်က မီးတထိန်ထိန်နဲ့ ခွံခွံညားညား သစ်သစ်လွင်လွင် ဖြစ် လာပြီဆိုတော့ အရင်ကလို ဧည့်သည် ရှေ့မျက်နှာပူစရာ မလိုတော့ပါဘူး။ ရှေ့လျှောက်ဧည့်သည် တွေက တိုးတိုးလာမှာ ဖြစ်တဲ့ အတွက် ဒီထက်ဒီထက်ကောင်းတဲ့ လေဆိပ်ဖြစ်အောင် တိုးချဲ့မွမ်းမံဖို့ လူကြီးတွေ စဉ်းစားလုပ်ဆောင်ကြမယ် ဆိုတာလည်း ကျွန်မတော့ အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်ထားတာပါပဲ။ ဒါက စကားချပ်ပါ။

မကန် ၈ နာရီခွဲလောက်မှာ ထွက်ခွာဆောင် ထိုင်ခုံတွဲမှာ ထိုင်ရင်း စောင့်ဆိုင်းနေကြတဲ့ ကျွန်မတို့ ဘုရားဖူးများကို လေယာဉ်ပေါ်တက်ဖို့ လေယာဉ်ဝန်ထမ်းတွေက စတင်ခေါ်နေပါပြီ။ Boarding Pass ပြပြီး လေယာဉ်ထဲရောက်၊ ပစ္စည်းရော လူရော အားလုံး နေရာတကျဖြစ်လို့ ဘေးဘီ စောင်းငဲ့ကြည့်လိုက်တဲ့ အခါ လေယာဉ်တစ်စီးလုံး ဗုဒ္ဓဂါယာ ဘုရားဖူးတွေနဲ့ ပြည့်လို့ နေတာကို တွေ့ရပါတယ်။

မနက် ၉ နာရီတိတိမှာ ဘုရားဖူးများကို စင်းလုံးပြည့် သယ်ဆောင်ပြီး မဇ္ဈိမဒေသမှာ ရှိတဲ့ ဗုဒ္ဓဂါယာ မြေမြတ်မဟာကို ပို့ဆောင်ပေးတဲ့ အ

တွက် MAI လေယာဉ်ဦးဟာ လေယာဉ်ပြေးလမ်းရှိရာကို ဦးတည်ပြီး တရွေ့ရွေ့နဲ့ ရွေ့လျားလာနေပါပြီ။

လေယာဉ်ပေါ်မှာ

မနက် ၉ နာရီမှာ တလှုပ်လှုပ်နဲ့ ရွေ့လျားလာတဲ့ MAI မြန်မာ့လေကြောင်း လေယာဉ်ကြီးဟာ ၉နာရီ ၁၅ မိနစ်လောက်ရောက်တော့ လေယာဉ်ပြေးလမ်းထိပ်ကို ရောက်ပါပြီ။ ၁၅ မိနစ် အတောအတွင်း လေယာဉ်မှူးက ခရီးသည် များကို အင်္ဂလိပ်၊ မြန်မာ နှစ်ဘာသာနဲ့ နှုတ်ခွန်းဆက်တာတို့ ၊ လေယာဉ်မယ်လေးက အသယ်ကယ်အင်္ကျီ ၀တ်နည်းသရုပ်ပြတာတို့ ဘာတို့ လည်း ပြီးပြီပေါ့။

လေယာဉ်ကြီးဟာ ပြေးလမ်းထိပ်မှာ ခဏရပ်ပြီး စတင်ပျံသန်းဖို့ အရှိန်ယူလိုက်ပါတယ်။ လေယာဉ်ပန်ကာနှစ်လုံးက တဝီးဝီးနဲ့ အစွမ်းကုန်လည်း လေယာဉ်ကို စက်ကုန်နှိုးလိုက်တဲ့ အသံဟာလည်း တဝုန်းဝုန်းနဲ့ အတော့်ကို ကျယ်လောင်ပြီး ဆူညံလှပါတယ်။

အသံက ကျယ်လွန်းတော့ ကျွန်မနားတွေ အူလာတယ်။ ဘေးလွယ်အိတ်ထဲ ထည့်လာတဲ့ ဝါဂွမ်းထုပ်လေးကို ကမန်းကတန်းရှာ၊ တွေ့တော့ အစသေးသေးလေး နှစ်လုံးလုံး၊ ကပျာကယာ နားထဲထည့်ပြီး နားသက်သာအောင် လုပ်ရပါတယ်။

မကြာပါဘူး။ စက်သံတဝုန်းဝုန်းနဲ့ အရှိန်ရပြီဖြစ်တဲ့ လေယာဉ်ကြီးဟာ ပြေးလမ်းထိပ်ကနေ ပြေးလမ်းအတိုင်း တစ်ဟုန်ထိုး ဘီးလိုမ့်ထွက်သွားပါတယ်။ ပြေးလမ်းဆုံးခါနီး အရောက်လောက်မှာ လေယာဉ်ဟာ မြေပြင်ပေါ်ကနေ မသိမသာမြင့်တက်သွားပြီး တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ဝေဟင်ထဲကို ရောက်မှန်းမသိ ရောက်သွားပါတော့တယ်။

"လေယာဉ်ပျံဟာ အတက်နဲ့ အဆင်း အရေးကြီးဆုံးပဲ။ လေယာဉ် မတော်တဆမှုဆိုတာ အတက်နဲ့ အဆင်းမှာ ဖြစ်လေ့ရှိတယ်။ အပေါ်ရောက်မှ ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ရှားတယ်" ဆိုတဲ့ စကားကို ကြားဖူးထားတဲ့ ကျွန်မဟာ နားထဲ ဝှမ်းဆို့ပြီးကတည်းက ကိုယ့်ထိုင်ခုံလက်ရန်းကို တင်းတင်းဆုပ်ပြီး သမ္ဗုဒ္ဓေ ဂါထာတော်ကို အခေါက်ခေါက်အခါခါ ရွတ်ဆိုနေမိပါတယ်။

လေယာဉ် ဝေဟင်ထဲ ရောက်သွားပုံက ညက်ညောတယ်။ မြေပြင်က နေ လွတ်လို့ လွတ်သွားမှန်း မသိလိုက်ရဘူး။ ပြတင်းပေါက်ကနေ အပြင် (အောက်)ကို ကြည့်လိုက်တော့မှ ကိုယ်နဲ့ မြေကြီးက ကွာနေပြီ။ ပြီးတော့ မြေပြင်က နိမ့်လျော့ကြီးဖြစ်နေပြီး လယ်ကွင်းတွေကလည်း တစောင်းကြီး ဖြစ်နေတာကို တွေ့ရတယ်။ မသိရင် မြေပြင်က မြေပြန့်မဟုတ်သလို စပါးခင်းတွေကို တောင်စောင်းတွေမှာ စိုက်ပျိုးထားသလို ထင်ရတယ်။ ကိုယ်စီးတဲ့ လေယာဉ်နဲ့ ကိုယ်က စောင်းနေတယ်လို့ မထင်ရဘူး။

အဲဒါလေးတွေတော့ ကျွန်မစိတ်ထဲ "အမြင်"ဆိုတာနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အတွေးစလေးတစ်ခု ရလိုက်သေးတယ်။

တစ်ခါတစ်ရံမှာ ကျွန်မတို့ ဟာ လူတချို့ကို စွေစောင်းစောင်း မြင်မိတဲ့ အခါမျိုးတွေ ရှိတတ်ပါတယ်။ တစ်ယောက်ယောက်ကို အမြင်မကြည်လင်တာမျိုး အလိုလိုနေရင်း ကြည့်မရတာမျိုး။ သူ့ကြည့်ရတာ ထောင့်မကျိုးဘူးလို့ ထင်တာမျိုးပေါ့။ အဲဒီလိုအခါမျိုးမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နည်းနည်းပြန်ဆင်ခြင် သုံးသပ်သင့်တယ်။ ငါ သူ့အပေါ် အငြိမ်မကြည်လင်တာက ငါ့မျက်လုံးမှာ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ တိမ်သလ္လာတွေ ဖုံးနေလို့ လား၊ သူ့ကိုကြည့်မရတာ ငါကြည့်ပုံကြည့်နည်းက မမှန်

ကန်လို့ လား။ သူ ထောင့်မကျိုးတာက ငါကြည့်နေတဲ့ ရှုထောင့်က
စောင်းနေလို့ လား စတာတွေပေါ့။ ထားတော့။

လေယာဉ်ဟာ တဖြည်းဖြည်း ထိုးတက်သွားပြီး သတ်မှတ်ထားတဲ့
အမြင့်တစ်နေရာကို ရောက်တဲ့ အခါ အတက် ရပ်သွားပါတယ်။ အဲဒီ
အမြင့်မှာ တန်းနေပြီး လိုရာခရီးကို အဖြောင့်အတိုင်း ဆက်လက်
ပျံသန်းသွားပါတယ်။ အဲဒီအချိန်ဆိုရင် လေယာဉ် ငြိမ်သက်သွားပြီး
တော့ ရာသီဥတုများ ကောင်းနေရင် လေယာဉ်ပျံက မရပ်ဘဲ ရပ်နေသ
လားလို့ တောင် ထင်ရတတ်ပါတယ်။

လေယာဉ်ငြိမ်းသွားတဲ့ အခါမှာ လေယာဉ်မှူးအခန်းကနေပြီး အခုအ
မြင့်ပေ ဘယ်လောက်ကနေ ပျံသန်းနေတဲ့ အကြောင်း၊ ခါးပတ်များ
ဖြုတ်လိုက် ဖြုတ်နိုင်ကြောင်း ဘာညာဘာညာပြောပြီး မကြာပါဘူး။ ၉
နာရီ ၄၀ မိနစ်လောက်မှာ ကျွန်မတို့ ခရီးသည် များကို မနက်စာ စကျွေး
ပါတယ်။

စားစရာလှည်းကိုတွန်းပြီး ခရီးသည် တစ်ဦးချင်းစီကို ဘာများ သုံး
ဆောင်ချင်ပါသလဲလို့ လိုက်မေးနေတဲ့ မြန်မာ့လေကြောင်းက လေယာဉ်
မယ်လေးတွေက ချောမောပြီး ကျက်သရေ ရှိလှပါတယ်။ သွက်လက်
ချက်ချာတဲ့ မိန်းကလေးတွေကိုတွေ့ရင် ကျွန်မ မချီးကျူးဘဲ မနေနိုင်ပါ
ဘူး။ လေယာဉ်တွေကလည်း စမတ်ကျတာပဲ။ အရပ်အမောင်း မြင့်မြင့်
မားမားနဲ့ ဥပမိရပ်လည်း ကောင်းကြတယ်။ လေယာဉ်မောင်တွေ၊ လေ
ယာဉ်မယ်တွေရဲ့ နှုတ်ခမ်းပေါ်က အပြုံးဟာ အပြုံးတုပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အပြုံးစ
စ်ပဲဖြစ်ဖြစ် နှစ်လိုစရာကောင်းတာတော့ အမှန်ပါပဲ။

အဲဒီမနက်အတွက် ရနိုင်တဲ့ စားသောက်ဖွယ်ရာက နှစ်မျိုး။
ခေါက်ဆွဲနဲ့ ကြက်သား စားမလား၊ ထမင်းနဲ့ ငါးစားမလား။ ကျွန်မက

ထမင်းထက်စာရင် သရေစာမက်တဲ့ လူဆိုတော့ ခေါက်ဆွဲနဲ့ ကြက်သား
ကို စားပါတယ်။ မဆိုးပါဘူး။ များ လည်း မများ ဘူး။ အဆာပြေရုံလေး
ပဲ။ ခေါက်ဆွဲအပြင် သစ်သီး၊ မုန့်တွေလည်း ပါတော့ ခံတွင်းတွေပါတယ်
။

မနက်စာစားပြီးတော့ ကိုယ့်ရှေ့တည့်တည့်က ကြိုးအိတ်ထဲထည့်
ထားတဲ့ စာအုပ်တွေကို လှန်လှောကြည့်မိတယ်။ Duty Free ရောင်းချတဲ့
ပစ္စည်းကတ်တလော့ကို ကြည့်မိတော့ အမယ်... ပစ္စည်းတွေက လှလိုက်
တာ၊ နာရီတွေ၊ ရေမွှေးတွေ၊ ပိုက်ဆံအိတ်တွေ၊ တံဆိပ်ကောင်း အမျိုး
စားကောင်းတွေချည်းပဲ။ ဈေးနှုန်းကလည်း မျက်လုံးပြူးလောက်အောင်
ကောင်းလွန်းလို့ စာအုပ်ပိတ်ပြီး အသာပြန်ထားလိုက်ရတယ်။

နောက်တော့ ဘုရားဖူးခရီးသွားတာ စိပ်ပုတီးစိပ်နေတာက ကောင်း
ပါတယ်လို့ စဉ်းစားမိပြီး ပုတီးကို ထုတ်စိပ်နေမိတယ်။ ပုတီးစိပ်ရင်း
မျက်လုံးက ပြတင်းပေါက်ကတစ်ဆင့် အပြင်ကိုရောက်သွားတော့
အပြင်မှာ တိမ်တွေကင်းစင်ပြီး လင်းလင်းထင်းထင်း ရှိနေတာကို တွေ့ရ
တယ်။ ရာသီဥတုကောင်းတာကိုလည်း ကျေးဇူးတင်မိတယ်။

တကယ်တော့ ရန်ကုန်နဲ့ ဂါယာက သိပ်မဝေးလှပါဘူး။ လေယာဉ်ပျံ
သန်းချိန် နှစ်နာရီလောက်ပဲ ကြာပါတယ်။ လေယာဉ်ပေါ်မှာ မနက်စာ
စားတာရယ်၊ စာအုပ်စာစောင်တွေ ခဏယူဖတ်ကြည့်တာရယ်၊ ဂုဏ်
တော်ပုတီးလေး ကိုးပတ်လောက် စိပ်လိုက်တာနဲ့ ကိုယ့်လေယာဉ်က အိ
န္ဒိယနိုင်ငံကို ရောက်သွားပါပြီ။ သိပ်မကြာပါဘူး။ ခရီးသည် များကို ခါး
ပတ်ပတ်ထားဖို့ နဲ့ ဂါယာလေဆိပ်ကို ဆင်းသက်ပါတော့မယ့်အကြောင်း
ကြေညာတာကို ကြားရတော့တာပါပဲ။

လေယာဉ်အဆင်းလည်း အရေးကြီးတာမို့ သမ္ဗုဒ္ဓေ ဂါထာတော်ကို ရွ

တံရပြန်ပါတယ်။ ရတနာသုံးပါး ဂုဏ်ကျေးဇူးတော်ကြောင့် ကျွန်မတို့ လေယာဉ်ဟာ ဂါယာမြို့ကို ဘေးမသိ၊ ရန်မခဘဲ ဆင်းသက်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။ လက်မှာ ပတ်ထားတဲ့ နာရီကိုကြည့်တော့ ၁၁ နာရီ မိနစ် ၂၀။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ နာရီက ၁၀ နာရီ မိနစ် ၂၀။ အိန္ဒိယစံတော်ချိန်က ကျွန်မတို့ မြန်မာစံတော်ချိန်ထက် တစ်နာရီတိတိ နောက်ကျပါတယ်။ ဒီတော့ ကိုယ့်လက်ပေါ်က နာရီလက်တံကို တစ်နာရီ နောက်ဆုတ်ရွှေ့ရတာပေါ့။

လေယာဉ်ရပ်သွားတော့ ပစ္စည်းတင်စင်ပေါ်က ကိုယ့်ပစ္စည်းကိုယ်ချ၊ တန်းစီ၊ လျှောက်လမ်းအတိုင်း တဖြည်းဖြည်း ရှေ့တိုးသွား၊ လေယာဉ်ပေါက်ဝမှာ ရပ်ပြီး နှုတ်ဆက်နေတဲ့ လေယာဉ်မယ်လေးတွေကို ပြန်နှုတ်ဆက်ပြီး လေယာဉ်လှေကားအတိုင်း အောက်ဆင်းလာခဲ့ပါတယ်။

ဂါယာလေဆိပ်

လေယာဉ်အပြင်ကိုရောက်တော့ မပူမအေး ရာသီဥတုလေးကို သတိထားလိုက်မိတယ်။ အိန္ဒိယမှာ က ရာသီဥတု သိပ်ပြင်းထန်တယ်တဲ့ ၊ ပူရင်လည်း တအားပူ၊ အေးရင်လည်း တအားအေးပဲတဲ့ ။ ကျွန်မတို့ ခရီးသွားတဲ့ အချိန် (နိုဝင်ဘာလ)ဟာ ရာသီဥတု အမျှတဆုံးအချိန်တဲ့ ။ အပူချိန်က ၂၄ ဒီဂရီစင်တီဂရိတ် ဆိုတော့ နေလို့ ကောင်းရုံလေးပေါ့။

လေယာဉ်လှေကားခြေရင်းကနေ လေဆိပ်အဆောက်အဦထဲကို တော့ လမ်းလျှောက်ပြီးပဲ သွားရတယ်။ တကယ်တော့ ဂါယာလေဆိပ်ဟာ သေးသေးလေးပါ။ လုံးဝကြီးကျယ်ခမ်းနားခြင်း မရှိပါဘူး။ ဝါညှိနုရောင် ဆေးသုတ်ထားတဲ့ အဆောက်အဦလေးတစ်ခု။ ပြောရရင် ကွင်းသေးသေးလေးနဲ့ တောလေဆိပ်လေးတစ်ခုပေါ့။

တောလေဆိပ်သာဆိုတယ်၊ အဲဒီမနက်တင် လေယာဉ် ၁၃ စင်း၊

ဆင်းပြီးပြီတဲ့ ။ MAI လေယာဉ်တောင် မနက်က တစ်စင်းဆင်းပြီးသား
တဲ့ ။ ကျွန်မတို့ က ဒုတိယအခေါက် လေယာဉ်တဲ့ ။

ဘုရားဖူးရာသီဆိုရင် ဂါယာလေဆိပ်မှာ နိုင်ငံစုံကလာတဲ့ ဘုရားဖူး
လေယာဉ်တွေ တစ်စင်းပြီး တစ်စင်းတဲ့ ။ ဘုရားရာသီ မဟုတ်ရင်တော့
တစ်နေ့တစ်စင်းတောင် အနိုင်နိုင်တဲ့ ။ ဟုတ်မှာ ပါပဲ။ ဂါယာလေဆိပ်ကို
ဘုရားဖူးလာတဲ့ လူကလွဲပြီး တခြားအကြောင်းနဲ့ လာတဲ့ သူ အလွန်ရှား
ပါလိမ့်မယ်။ ခုလည်း ကြည့်။ လူ ၂၀၀ ကျော်ဆုံတဲ့ MAI လေယာဉ်ကြီး
ပေါ်မှာ လေယာဉ်ဝန်ထမ်းကလွဲရင် အားလုံး ဘုရားဖူးချည်းပဲ မဟုတ်
လား။

လေဆိပ်ထဲရောက်တော့ ထုံးစံအတိုင်း ကိုယ့် Passport လေး
ကိုယ်တိုင်ပြီး လူဝင်မှု ကြီးကြပ်ရေးကောင်တာမှာ တန်းစီရတာပေါ့။
ကောင်တာက သုံးခု ဖွင့်ထားပါတယ်။ တစ်ခုကတော့ ပိတ်လျက်။ ဖွင့်
ထားတဲ့ ကောင်တာ သုံးခုမှာ ကျွန်မတို့ မြန်မာဘုရားဖူးတွေ
အလျဉ်းသင့်သလို ဝင်တန်းစီကြပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ကွင်းထဲမှာ
လည်း ကျွန်မတို့ မြန်မာလေယာဉ် တစ်စင်းပဲရှိပြီး လေဆိပ်ထဲမှာ လည်း
ကျွန်မတို့ မြန်မာဘုရားဖူးတွေချည်းပါပဲ။

အဲဒီမှာ တင် ဘာတစ်ခုတွေ့ရသလဲဆိုတော့ နိုင်ငံတကာ လေဆိပ်
ကြီးတွေနဲ့ ပြည်တွင်းလေဆိပ်လေးတွေရဲ့ ဝန်ဆောင်မှု ကွာဟချက်ပါပဲ။
အိန္ဒိယ လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေးဌာန ဝန်ထမ်းတွေ အလုပ်လုပ်တာ နှေး
ကွေးလိုက်ပုံများ တစ်ယောက် တစ်ယောက် စစ်နေတာ အကြာကြီး။
စစ်နေတာလား၊ ရစ်နေတာလား မပြောတတ်ပါဘူး။ ကျွန်မတို့ မှာ ဖြင့်
မတ်တတ်ရပ် တန်းစီစောင့်ရတာ ခြေထောက်တွေကို တောင့်လို့ ။ ရဲယူ
နီဖောင်း ဝတ်ထားတဲ့ ရဲကုလားမကလည်း မျက်နှာကြောတင်းတင်းနဲ့

ဟိုဘက်ထိပ်လျှောက်လိုက်၊ ဒီဘက်ထိပ်လျှောက်လိုက်။ နောက်ပြီး တော်တော်ခံပြင်းစရာကောင်းတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုကလည်း ကြုံလိုက်ရသေးတယ်။

ကျွန်မတို့ စတန်းစီစောင့်နေတာ တစ်နာရီလောက်နေတော့ ကွင်းထဲကို ထိုင်းနိုင်ငံက TG လေယာဉ်တစ်စင်း ဆိုက်လာပါတယ်။ လေယာဉ်တစ်စင်းလုံး ယိုးဒယားလူမျိုးတွေချည်းပဲ။ သူတို့ ဆီက အစိုးရအဖွဲ့ဝင် လူကြီးတစ်ယောက် ဘုရားဖူးလာမှာ မို့လို့ ရှေ့တော်ပြေးအဖွဲ့ လေယာဉ်ဆိုလား။ လူငါးဆယ်၊ ခြောက်ဆယ်လောက် ပါတယ်။ ယိုးဒယားတွေက ဖြူဖွေးမွှေးကြိုင်နေပြီး ဝတ်စားထားတာကလည်း သားသားနားနားပဲ။ သူတို့ အုပ်စုထဲက ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ပုံရတဲ့ လူတစ်ယောက်က လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေးဌာန ကောင်တာအထဲ ဝင်သွားပြီး ဘာပြောလိုက်တယ် မသိပါဘူး။ ချက်ချင်းဆိုသလို စောစောကပိတ်ထားတဲ့ ကောင်တာကို ဖွင့်လိုက်တယ်။ အဲဒီကောင်တာမှာ သူတို့ လူတွေအားလုံး ဝင်တန်းစီကြတယ်။ ပြီးတော့ သူတို့ တွေက ကောင်တာထဲ passport လေးပြပြပြီး တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ဝင်သွားလိုက်ကြတာ။ ၁၀မိနစ်တောင် မကြာဘူး။ သူတို့ တွေအားလုံး လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေးကို ကျော်ဖြတ်ပြီးသား ဖြစ်သွားပါတယ်။

ကျွန်မတို့ မြန်မာတွေကတော့ ပါးစပ်အဟောင်းသားနဲ့ ငုတ်တုတ်ခံလိုက်ရတာပေါ့။ စိတ်ထဲမှာ လည်း ဖျဉ်းခနဲ ဖြစ်သွားပါတယ်။ တစ်ပြိုင်နက်တည်း အလောင်းဘုရား ဦးအောင်ဇေယျကို ဖျတ်ခနဲ ပြေးသတိရလိုက်တယ်။ ဦးအောင်ဇေယျသာရှိရင် ယိုးဒယားတွေ ဘယ်ဒီလိုလုပ်လို့ရမှာ လဲလို့ ။ ဟင်း.. ခုတော့...။

ကျွန်မတို့ အဖွဲ့ဟာ လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေးဌာန ဖြတ်တာရော၊ အ

ကောက်ခွန်ဌာန (custom) ဖြတ်တာရော၊ ပစ္စည်းရွေးတာရော စုစုပေါင်း အချိန် နှစ်နာရီတိတိ ကြာသွားပါတယ်။

လေဆိပ်အပြင်မှာ ကျွန်မတို့ အဖွဲ့ကို ဦးဆောင်မယ့် ဆရာတော် အရှင်ပညာဇောတနဲ့ ပုလဲမြေ ဝန်ထမ်း မောင်မောင်တို့ က လည်ပင်းရှည်ပြီး စောင့်ကြိုနေပါတယ်။ အိန္ဒိယစံတော်ချိန် ၁၂ နာရီခွဲလောက်ရောက်မှ ကျွန်မတို့ အပြင်ကိုရောက်ပါတယ်။

ဆရာတော်ငှားလာတာက Force Traveller မီနီဘတ်(စ်) တောင်းအေ(စ်)လိုလို၊ ဟိုက်အေ(စ်)လိုလို အသစ်စက်စက်ကားလေ။ ထိုင်ခုံက ၁ ရိုင်ဘာ ခုံမပါ၊ အားလုံး ၁၄ ခုံဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်မတို့ ဘုရားဖူးခရီးသည်က ရှစ်ယောက်၊ ဆရာတော်၊ ကိုသက်ဦး၊ မောင်မောင်၊ ပစ္စည်းထမ်းဖို့ ငှားထားတဲ့ ကုလားလေး "ရာဘီး"နဲ့ ဆိုရင် စုစုပေါင်း ၁၂ ယောက်။ လူနဲ့ ကား အံ့ကိုက်ပါပဲ။ ပစ္စည်းတွေကတော့ ကားခေါင်မိုးပေါ် တင်ပါတယ်။

ကျွန်မတို့ ရဲ့ Force Traveller ကားလေးဟာ ဂါယာလေဆိပ်ကထွက်လာပြီး ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရား ပွင့်ထွန်းတော်မူရာ ဗုဒ္ဓဂါယာအရပ်ကို ဦးတည် မောင်းနှင်လာပါတယ်။ ကားစီးရင်း ကျွန်မရင်ထဲမှာ လည်း အတိုင်းမသိ ဝမ်းသာကြည်နူးရပါတယ်။ ငါ အိန္ဒိယကိုရောက်ပြီး မဇ္ဈိမဒေသကိုရောက်ပြီး ဘုရားရှင်တိုင်း သဗ္ဗညုတ ရွှေဉာဏ်တော်ကိုရပြီး ဘုရားဖြစ်တော်မူတဲ့ မြေမြတ်မဟာကို ရောက်ပြီဆိုတဲ့ ပီတိအဟု နံက ရင်ထဲမှာ လှိုင်းထနေပါတယ်။

ဗုဒ္ဓဂါယာရောက်ပြီ

"ဗုဒ္ဓဂါယာ" ဆိုတာက ဂါယာမြို့အနီးမှာ ရှိတဲ့ ဗုဒ္ဓဘုရား ပွင့်တော်မူ

ရာ အရပ်ဒေသဖြစ်လို့ အဲဒီဒေသကို ဗုဒ္ဓဂါယာလို့ ခေါ်ဆိုခြင်းဖြစ်ပါတယ်။

ဟိန္ဒူဘာသာဝင်တွေဟာ သူတို့ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေ၊ မိသားစုဝင်တွေ သေဆုံးရင် "မတကဘတ္တ"လို့ ခေါ်တဲ့ နှစ်ပတ်လည် ဆွမ်းကျွေးပြီး အမျှပေးဝေလေ့ ရှိတယ်။ အဲဒီလို အမျှပေးဝေခြင်းကို ဂါယာမြို့မှာ တစ်ကြိမ်၊ ဘုရားပွင့်တဲ့ မဟာဗောဓိ ညောင်ပင်အောက်မှာ တစ်ကြိမ်၊ နှစ်ကြိမ် ပြုလုပ်လေ့ရှိတယ်။ အဲဒီနှစ်ဌာနမှာ နှစ်ကြိမ်အမျှဝေမှ ပြိတ္တာဘုံဘဝက လွတ်မြောက်တယ်လို့ ယုံကြည်ကြသတဲ့ ။ "ဗုဒ္ဓဂါယာ"ဆိုတာလည်း ဟိန္ဒူဘာသာဝင်တွေက ပေးထားတဲ့ နာမည်ဖြစ်တယ်လို့ ဆရာတော်ဦးပညာဇောတ ရေးသားပြုစုတဲ့ ဗုဒ္ဓဂါယာ ဘုရားဖူးလမ်းညွှန်စာအုပ်မှာ ဖတ်ရှုရပါတယ်။

ဂါယာလေဆိပ်နဲ့ ဗုဒ္ဓဂါယာဟာ ၁၂ ကီလိုမီတာ (၈မိုင်)ပဲ ဝေးကွာပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်မတို့ ကားဟာ နာရီဝက်လောက် မောင်းလိုက်တာနဲ့ ဗုဒ္ဓဂါယာမှာ ရှိတဲ့ မြန်မာဘုန်းတော်ကြီး ကျောင်းဝင်းကို ရောက်လာခဲ့ပါတယ်။ နာရီကြည့်တော့ နေ့လယ် ၁ နာရီတိတိ။

ရောက်တာနဲ့ အလွန်အလိုက်သိတဲ့ ဘုန်းဘုန်း ဦးပညာဇောတိက ဦးဆုံး ကျွန်မတို့ ကို ဆွမ်းစားဆောင်ပို့ပြီး ထမင်းကျွေးပါတယ်။ ပြောရရင် ကျွန်မတို့ ကလည်း တော်တော်ဆာနေပါပြီ။ လေယာဉ်ပေါ်မှာ စားခဲ့တာက ခေါက်ဆွဲနည်းနည်းလေးရယ်၊ အဆာပြေရုံရယ်၊ ပြီးတော့ မနက် ၉ နာရီခွဲသာသာက စားထားတာ။ အိန္ဒိယစံတော်ချိန် ၁ နာရီဆိုပေမယ့် မြန်မာစံတော်ချိန်နဲ့ တွက်ရင် နေ့ ၂ နာရီရှိပြီမဟုတ်လား။ မြန်မာပြည်က ထွက်လာတဲ့ မြန်မာတွေရဲ့ ဗိုက်တွေက မဆာခံနိုင်မလား။

မြန်မာဘုန်းကြီးကျောင်းက အဲဒီနေ့ကကျွေးတဲ့ ဟင်းလျာက ကြက်

သားနဲ့ အာလူး၊ အစိမ်းကြော်၊ ကန်စွန်းရွက်ချဉ်ရည်တို့ ဖြစ်ပါတယ်။ ဆာဆာနဲ့ ကျွန်မတို့ လည်း အားရပါးရ စားလိုက်ကြပါတယ်။ တကယ်တော့ အဲဒီမနက်က ဘုန်းဘုန်း ဦးပညာဇောတက ကျွန်မတို့ ကိုကြိုဖို့ ၁၀ နာရီကတည်းက လေဆိပ် ရောက်နေတာတဲ့ ။ နေ့ဆွမ်းမှ စားရရဲ့ လားမသိ။ ကိုယ့်ဝမ်းကိုယ်ဖြည့်နေတာနဲ့ ပဲ "ဘုန်းဘုန်းကော နေ့ဆွမ်းဘုဉ်းပေးခဲ့ရရဲ့ လား"လို့ မမေးမိဘူး။ နောက်မှ တွေးမိပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်ရတယ်။

အားလုံးစားသောက်ပြီးတော့မှ ကျွန်မတို့ ကို တည်းခိုရမယ့် အဆောင် အခန်းအထိ လိုက်ပို့ပေးပါတယ်။ ဗုဒ္ဓဂါယာမြန်မာကျောင်းဟာ ကျယ်ဝန်းပါတယ်။ ကျောင်းဝင်းထဲမှာ သိမ်၊ ဓမ္မာရုံ၊ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ကြီး သီတင်းသုံးတဲ့ အဆောင်၊ သံဃာတော်များ အဆောင်၊ ဝတ်ပြုဆောင်၊ ဘုရားဖူးဧည့်သည် များ တည်းခိုဖို့ ကျောင်းဆောင်၊ ဆွမ်းစားဆောင် စသဖြင့် ခန့်ခန့်ထည်ထည် ရှိပါတယ်။ ကျွန်မတို့ တည်းခိုရတဲ့ အဆောင်က လေးထပ်ကျောင်းဆောင်မှာ ဖြစ်ပြီး အခန်းက တတိယထပ်မှာ ရှိတဲ့ လေးယောက်ခန်းဖြစ်ပါတယ်။ အခန်းနံပါတ်က ၃၀၃။

ကျွန်မတို့ ကိုယ်တည်းရမယ့် အခန်းရောက်တော့ ကိုယ့်ပစ္စည်းတွေ၊ ကိုယ့်အထုပ်အပိုးတွေက အခန်းရှေ့ရောက်နေပါပြီ။ ကိုယ့်အထုပ်တွေမှာ နာမည်ကတ်ပြားက ပါပြီးသားဆိုတော့ အဲဒီကတ်ပြားကြည့်ပြီး မောင်မောင်တို့ ရာဘီးတို့ က ပို့ထားပေးတာဖြစ်ပါတယ်။ အခန်းထဲကြည့်တော့ အိပ်ရာ၊ စောင်၊ ခြင်ထောင်၊ ခေါင်းအုံး အပြည့်အစုံပါတဲ့ ခုတင်လေးလုံးကို တွေ့ရပါတယ်။ ရေချိုးခန်း အိမ်သာလည်း တွဲထားတော့ အတော်လေး အဆင်ပြေသား။

အခန်းဖွဲ့စည်းပုံက ကျွန်မတို့ အဖွဲ့နဲ့ အံ့ကိုက်ဖြစ်သွားတာပေါ့။ ဘု

ရားဖူးခရီးသည် က ရှစ်ယောက်ဆိုတော့ တစ်ခန်းလေးယောက် နေလိုက်ရုံပဲလေ။ ရန်ကုန်က ကျွန်မရယ်၊ ဒေါ်ခင်အေးမြင့်ရယ်၊ ဒေါ်ခင်ထွေးမြင့်ရယ်၊ ကြူကြူဌေးရယ်က တစ်ခန်း။ မကွေးက ဦးစိုးမင်း၊ ဒေါ်ခင်သိန်းတို့ ဇနီးမောင်နှံနဲ့ ကိုခင်မောင်ဦး၊ ဒေါ်စန်းစန်းတို့ တူဝရီးက တစ်ခန်း။ အိုကေပဲ။

ဘုန်းဘုန်းရယ်၊ ကိုသက်ဦးရယ်၊ မောင်မောင်ရယ်က တစ်ခန်းနေကြတယ်။ ဘုန်းဘုန်းက ကျွန်မတို့ တစ်တွေ နေရာထိုင်ခင်း အဆင်ပြေ၊ မပြေကြည့်ရင်း "ဒကာမကြီးတို့ ခရီးပန်းလာကြတော့ အခု ခဏနားကြပါ။ နေ့ခင်း ၂နာရီခွဲလောက် မဟာဗောဓိစေတီတော်ကြီးကို သွားဖူးကြမယ်။ ၂ နာရီ ၁၅ လောက်ကျရင် အားလုံး အောက်ဆင်းခဲ့ကြ"လို့ မိန့်ပြီး သူ့အခန်းသူ ကူးသွားပါတယ်။

မနက် ၄ နာရီကတည်းက အိပ်ရာထလာတဲ့ ကျွန်မဟာ ခရီးလည်း ပန်း စိတ်လည်း လှုပ်ရှား၊ ထမင်းစားပြီးလို့ ဗိုက်ကလည်း တင်းသွားပြီမို့ ဘုန်းဘုန်းမိန့်သလို အိပ်ရာပေါ် ခဏဖြစ်ဖြစ် ကျောဆန့်အနားယူလိုက်ဖို့ ကောင်းတာပေါ့။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတို့ မနားကြဘူး။ မိန်းမပီပီ၊ မိန်းမသဘာဝအတိုင်း ဈေးဆိုင်မြင်တော့ မနေနိုင်ဘူးလေ။ စောစောက ထမင်းစားပြီးလို့ ထမင်းစားဆောင်ကနေ တည်းခိုဆောင်အကူး ကျောင်းပရဝဏ်ရဲ့ အလယ်ကွက်လပ်မှာ ဈေးဆိုင်တန်းကို တွေ့ခဲ့တယ်။ ဖြတ်သွားရင်း အမှတ်မထင် ကြည့်မိတော့ ပစ္စည်းလေးတွေမှ စုံနေတာပဲ။ ဘုရားဆင်းတုတော်တွေ၊ စိပ်ပုတီးတွေ၊ ရေမွှေးနံ့သာဆီတွေ၊ ပုတီး၊ လက်ကောက်၊ ဆွဲကြိုးဆွဲသီးတွေ၊ ပို့စကတ်တွေ၊ ပဝါတဘက်တွေ၊ အိမ်အပြန် လက်ဆောင်ပေးဖို့ ဝယ်ချင်စရာတွေမှ အများကြီးပဲ။

လောလာဆယ် မဝယ်တောင် ဈေးလေးဘာလေး စနည်းနာရင်း
လျှောက်ကြည့်ဖို့ ကျွန်မတို့ အခန်းဖော် အမျိုးသမီးလေးယောက်ဟာ ကို
ယ့်အထုပ်အပိုး နေရာချပြီးတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ဈေးဆိုင်တန်းရှိရာကို စိ
တ်တူ ကိုယ်တူ၊ တက်ညီလက်ညီ ချီတက်ခဲ့ကြပါတော့တယ်။

ဗုဒ္ဓဂါယာ မြန်မာကျောင်းဝင်း

ဈေးဆိုင်မြင်ရင် မနေနိုင်လို့ သာ ဗုဒ္ဓဂါယာ မြန်မာကျောင်းဝင်းအတွ
င်းမှာ ရှိတဲ့ ဈေးဆိုင်တန်းကို ဆင်းခဲ့တာ တကယ်တော့ ကျွန်မတို့ လေး
ယောက်မှာ ဘယ်သူမှ အိန္ဒိယငွေ (ရူပီး) မလဲရသေးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့
တော်ပါသေးရဲ့ ။ အဲဒီဈေးဆိုင်တန်းမှာ ပစ္စည်းတွေကို မြန်မာငွေနဲ့
လည်း ဝယ်လို့ ရတယ်။ ကုလားငွေရူပီးနဲ့ လည်း ဝယ်လို့ ရတယ်။ အမေ
ရိကန်ဒေါ်လာနဲ့ လည်း ဝယ်လို့ ရနေတယ်။ ဟုတ်ဟုတ်သေးတော့။
နည်းနည်းတောင် အံ့သြသွားတယ်။

နောက်တစ်ခု အံ့သြဖို့ ကောင်းတာက ကျောင်းဝင်းထဲက ဈေးဆိုင်
တန်းမှာ ဈေးရောင်းနေတဲ့ ဈေးသည် အားလုံးဟာ မြန်မာစကားကို ထ
မင်းစားရေသောက် ပြောတတ်နေတာပါပဲ။ "မြန်မာပြည်ရောက်ဖူးသ
လား" မေးတော့ "မရောက်ဖူးပါဘူး"တဲ့ ။ "မြန်မာစကားကို ဘယ်က
သင်းသလဲ"လို့ မေးတော့ "ဒီလိုပဲ ဈေးရောင်းရင်း တတ်သွားတာ"တဲ့ ။

ဪ.. အိန္ဒိယကို မြန်မာလူမျိုးတွေ ဘယ်လောက်ဘုရားဖူးသွားလဲ၊
မသွားလဲဆိုရင် ကုလားဈေးသည် တွေ မြန်မာစကားတတ်ကုန်တာသာ
ကြည့်တော့၊ သူတို့ ထဲမှာ ဒေါ်မာယာဆိုတဲ့ ကုလားမကြီးတစ်ဦးပဲ မြန်
မာပြည်ပေါက်တဲ့ ။ ဒါပေမဲ့ ကလေးဘဝကတည်းက အိန္ဒိယကို ပြန်လာ
တာ အခုဆို နှစ်ပေါင်း ၅၀ လောက်ရှိပြီတဲ့ ။

ကျွန်မတို့ လေးယောက်ဟာ ဈေးတန်းလေး ဟိုဘက်ထိပ်ကနေ ဒီဘက်ထိပ်၊ ဒီဘက်ထိပ်ကနေ ဟိုဘက်ထိပ်ကူးရင်း ဟိုပစ္စည်းလေးကိုကြည့်လိုက် ဈေးမေးလိုက်၊ ဒီပစ္စည်းလေး ကိုင်ကြည့်လိုက် ဈေးမေးလိုက်နဲ့ ဈေးနှုန်းကို စနည်းနာကြပါတယ်။

"ဒါ.. ဘယ်လောက်လဲ"

"နရာ.. အမား"

"ကုလားပိုက်ဆံလား။ မြန်မာပိုက်ဆံလား"

"ကလားပိုက်ချန်.. အမား"

"ဒါကကော"

"တုံးရာ.. အမား"

"ဒါက"

"နရာ ငါးချယ်"

"နှစ်ရာငါးဆယ်ဆိုတာ.. ကုလားပိုက်ဆံနော်"

"ဟုတ်တယ်.. အမား"

"ဗမာပိုက်ဆံဆိုရင်ကော"

"ဗမာပိုက်ချန်.. နားဒေါင်"

"ငါးထောင်"

"ဟုတ်တယ်.. အမား၊ ဒေါ်လာနော်၊ နား.. ဒေါ်လာ"

မြန်မာပြည်ကမထွက်ခင်က ဗုဒ္ဓဂါယာ ရောက်ဖူးပြီးသား ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ပြောထားတဲ့ စကား ရှိတယ်။ "အိန္ဒိယရောက်ရင် ဘာဝယ်ဝယ်

ဆစ်ရတယ်နော်၊ မဆစ်နိုင်လို့ ကတော့ ခံသွားရမှာပဲ။ ဘယ်ပစ္စည်းမဆို ခေါက်ချိုးလောက်သာ ဆစ်ချလိုက်"တဲ့ ။ အဲဒါ သွားသတိရတော့ ရှုပီး ၂၅၀ ပြောတဲ့ ပစ္စည်းကို...

"ဒါ.. တစ်ရာငါးဆယ်မရဘူးလား"

"အာရိုးရိုး.. မရဘူး အမား"

"နှစ်ရာကော"

"နရာ မလုပ်ပါနဲ့ ။ နရာတုံးချယ် ပေးပါအမား"

"နှစ်ရာသုံးဆယ်ဆိုတော့ ဗမာငွေနဲ့ ဘယ်လောက်လဲ"

"ဗမာပိုက်ချန် လေးဒေါင်ခြောက်ရာ အမား"

"လေးထောင်ပဲ ထားပါဟယ်"

"လေးဒေါင်က ကုလားပိုက်ချန်နရာနဲ့ အတူတူ အမား၊ မရဘူးလို့ ပြောထားတယ်နော် အမား"

"ဟင်.. ဟုတ်လား"

ကျွန်မမှာ ကုလားလိုဆစ်လိုက်၊ ဗမာလိုဆစ်လိုက်၊ ကုလားပိုက်ဆံနဲ့ ဗမာပိုက်ဆံ တန်ဖိုးတွေရောကုန်ပြီး ဈေးသည် က ဘယ်လိုနေတယ်မသိ။ ကိုယ်ကတော့ ခေါင်းတွေ မူးနောက်လာပါတယ်။ ဘယ်တိုင်းပြည်ကိုပဲရောက်ရောက် ရောက်ရောက်ချင်းများ ဒေသသုံးပိုက်ဆံနဲ့ မရင်းနှီးတာ၊ တန်ဖိုးမမှန်းတတ်တာက ဖြစ်မြဲထုံးစံပါပဲ။

နောက်တော့ ဘုန်းဘုန်း အရှင်ပညာဇောတ ကြွ လာပြီး...

"နှစ်နာရီခွဲတော့မယ်၊ ဒကာမကြီးတို့ ဘုရားဖူးဖို့ ပြင်ဆင်ကြဦးလေ" လို့ မိန့်မှ ကိုင်ထားတဲ့ ပစ္စည်းအသာချ၊ "နောက်မှ ဝယ်မယ်၊ ပြန်ခါနီးမှ

ဝယ်မယ်"လို့ ဈေးသည် ကို တောင်းပန်ပြီး ကျောင်းဆောင်ပေး ပြန်ပြေး တက်ရပါတယ်။ ဆရာတော်က မိန့်ထားတယ်လေ နှစ်နာရီခွဲရင် မဟာ ဗောဓိစေတီတော်ကြီးကို သွားဖူးကြမယ်လို့ ။

ကိုယ့်အခန်းထဲရောက်တော့ ဆံပင်လေးဘာလေး သပ်သပ်ရပ်ရပ် ပြန်ပြီး ရန်ကုန်က ပါလာတဲ့ အမွှေးတိုင်၊ ဖယောင်းတိုင်၊ ရွှေဆိုင်း စတဲ့ လှူဖွယ်ဝတ္ထုတွေကို ယူရတယ်။ ဘုရားမှာ လှူဖို့ တန်းဖို့ ၊ ဝယ်ချင်တာ လေးတွေ့ရင်လည်း ဝယ်ဖို့ ရှုပီးငွေလေးလည်း လိုချင်တာနဲ့ မောင်မောင့် ကို အကူအညီတောင်းပြီး ဒေါ်လာ ၁၀၀ တန်တစ်ရွက်လဲ ပါတယ်။ အဲဒီ တုန်းက ကာလပေါက်ဈေးနဲ့ အညီ ရှုပီး ၄၈၀၀ ရခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်မတို့ ကျောင်းအောက်ရောက်တော့ ကျောင်းဝင်းအဝမှာ ကား က အဆင်သင့် စောင့်နေပါတယ်။ ကားပေါ်ကမန်းကတန်းတက်ပြီး လူ စုံတာနဲ့ ဘုန်းဘုန်းက ဒရိုင်ဘာကို ကုလားဘာသာစကားနဲ့ တစ်စုံတစ်ခု ပြောလိုက်ပြီး မကြာခင်မှာ ကျွန်မတို့ ကားလေးဟာ မြန်မာကျောင်းက နေ ခွာလာခဲ့ပါတယ်။

အရှင်ပညာဇောတ

ကျွန်မတို့ ရဲ့ ဘုန်းဘုန်း အရှင်ပညာဇောတဟာ သက်တော် မကြီး သေးပါဘူး။ အလွန်ဆုံးရှိလှ ၄၀၊ ၄၅ လောက်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဘုန်းဘုန်း က ဓမ္မာစရိယ အောင်ပြီးပါပြီ။ အိန္ဒိယ နာလန္ဒာတက္ကသိုလ်က B.A ဘွဲ့ သာမက M.A ဘွဲ့ကိုလည်း ရရှိပြီး အခုလက်ရှိမှာ နာလန္ဒာ တက္ကသိုလ် မှာ ပဲ သီတင်းသုံးရင်း Ph.D ဘွဲ့အတွက် ကျမ်းပြုနေတဲ့ ဆရာတော် တစ်ပါးဖြစ်ပါတယ်။ အိန္ဒိယနိုင်ငံရောက်တာလည်း ၁၀ နှစ်ကျော်ပြီဖြစ် လို့ ကုလားစကား (ဟင်ဒူ စတန်နီလို့ ထင်ပါတယ်) ကိုလည်း ကျွမ်း

ကျွမ်းကျင်ကျင် ပြောတတ်ပါတယ်။

အိန္ဒိယနိုင်ငံမှာ ဗုဒ္ဓဂါယာဖူးအဖွဲ့ကို ဦးဆောင်မယ့်သူဟာ လူဖြစ်
ဖြစ်၊ ရဟန်းဖြစ်ဖြစ် ကုလားစကား မတတ်လို့ မရပါဘူး။ ကုလားစကား
တတ်ကို တတ်ရပါမယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ခရီးစဉ်တစ်လျှောက်
လုံး ကားမောင်းသူကိုရော ပစ္စည်းအတင်အချ လုပ်ပေးသူကိုရော ညွှန်
ကြားပြောဆိုရမှာ မဟုတ်လား။ တစ်ခါတစ်ရံ သွားရင်းလာရင်း လမ်း
မှာ ပြဿနာတစ်ခုခုနဲ့ ကြုံလာရင်လည်း ခေါင်းဆောင်ကပဲ သက်ဆိုင်
ရာကို လိပ်ပတ်လည်အောင် ရှင်းလင်းပြောပြရတယ်လေ။ ကျွန်မက
တော့ ကိုယ့်မြန်မာဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးက နိုင်ငံခြားဘာသာဖြစ်တဲ့
ကုလားစကားကို ကျွမ်းကျင်ကျင်ကြီး ပြောနေတာကိုကြည့်ပြီး
သိပ်ဝီတိဖြစ် ဂုဏ်ယူနေမိပါတယ်။

ကြုံကြုံကြုံလို့ ပြောပြရရင် ၂၀၀၉ ခုနှစ် မတ်လတုန်းက စစ်ကိုင်း
တောင်ရိုး သီတဂူဗုဒ္ဓတက္ကသိုလ်မှာ ကျင်းပတဲ့ "နိုင်ငံတကာ ထေရဝါဒ၊
ဗုဒ္ဓတက္ကသိုလ်များ ညီလာခံ" ကို ကျွန်မက လေ့လာသူအဖြစ် တက်ခွင့်ရ
ခဲ့ပါတယ်။ သီတဂူဆရာတော်ကြီး အရှင်ဉာဏိဿရက ဦးစီးဦးရွက်ပြု
ပြီး မတ်လ (၅) ရက်နေ့ကနေ (၈) ရက်နေ့အထိ လေးရက်တိုင်တိုင် ခမ်း
ခမ်းနားနား စည်စည်ကားကား ကျင်းပခဲ့တဲ့ ပွဲ ဖြစ်ပါတယ်။

သီတဂူဆရာတော်ကြီးက ညီလာခံကိုတက်ရောက်ဖို့ ပြည်ပနိုင်ငံ
တွေဖြစ်တဲ့ အာဂျင်တီးနား၊ ဩစတေးလျ၊ ဘင်္ဂလားဒေ့ရှ်၊ ကမ္ဘောဒီ
ယား၊ လာအို၊ မလေးရှား၊ နီပေါ၊ သီရိလင်္ကာ၊ စင်ကာပူ၊ ထိုင်း၊ ယူကေ၊
ယူအက်(စ်)အေ၊ ယူဂန္ဓာစတဲ့ နိုင်ငံပေါင်း ၂၀ က ကိုယ်စားလှယ် ပေါင်း
၃၅၀၊ ပြည်တွင်းက ကိုယ်စားလှယ် ၁၅၀ တို့ ကို စရိတ်စက
အကုန်အကျခံ၊ အစစ တာဝန်ယူပြီး ဖိတ်ကြားခဲ့ပါတယ်။

ညီလာခံကိုတက်ရောက်တဲ့ ကိုယ်စားလှယ်တော်တွေက နိုင်ငံစုံက ထေရဝါဒရဟန်းတော်တွေ၊ ဆရာတော်တွေ၊ သီလရှင်ဆရာကြီး၊ ဆရာလေးတွေ၊ တက္ကသိုလ်ပါမောက္ခကြီးတွေ၊ ပညာရှင်တွေ၊ သုတသီတွေ၊ ဘာသာရေးအသင်းအဖွဲ့တွေက အကြီးအကဲတွေ ဖြစ်ပါတယ်။

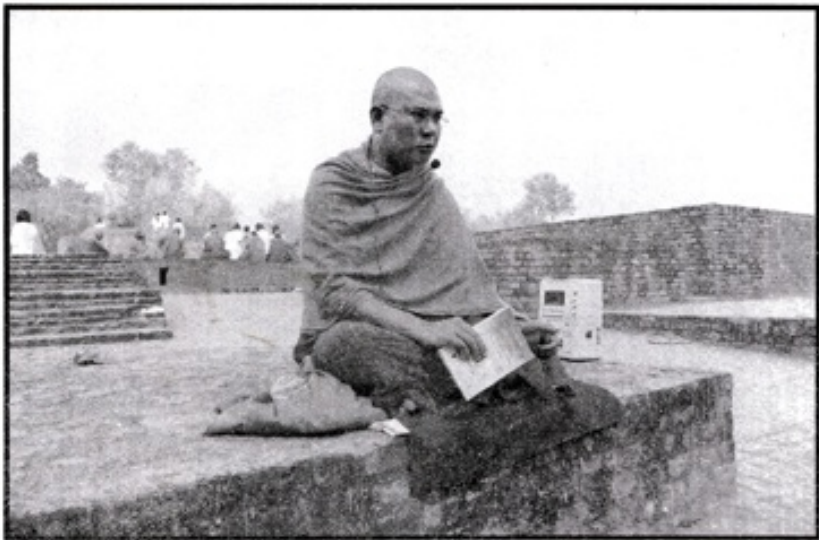
ညီ လာ ခံ မှာ ကိုယ်စားလှယ်တော်များက ထေရဝါဒဗုဒ္ဓသာသနာတော် တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုး စည်ပင်ဖို့ အတွက် စာတမ်းများ ရေးသားပြုစု၊ တင်သွင်းဖတ်ကြားပြီး နှီးနှောဖလှယ်ကြပါတယ်။ နိုင်ငံတကာအဆင့်ဆိုတော့ အခမ်းအနားအစီအစဉ် အစအဆုံး အင်္ဂလိပ်ဘာသာနဲ့ ပဲ ကျင်းပသွားတာပေါ့။ ဒီနေရာမှာ ကျွန်မတို့ မြန်မာဘုန်းတော်ကြီးတွေ၊ မြန်မာသီလရှင်တွေလည်း အင်္ဂလိပ်ဘာသာနဲ့ စာတမ်းတွေ ဖတ်ကြား တင်သွင်းကြပါတယ်။ စာတမ်းတင်သွင်းပြီး ညီလာခံ တက်ရောက်သူများက မေးတဲ့ မေးခွန်းများကိုလည်း အင်္ဂလိပ်ဘာသာစကားနဲ့ ပဲ ဖြေကြားပါတယ်။ အပြန်အလှန် မေးမြန်းဆွေးနွေး ရှင်းလင်းပြောပြတာတွေကို တွေ့ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီလို ကိုယ့်မြန်မာဘုန်းတော်ကြီးတွေ၊ သီလရှင်တွေက အင်္ဂလိပ်လို မှတ်နေအောင် ပြောနေတာကိုကြည့်ပြီး ကျွန်မဖြင့် အံ့လည်း ဩ၊ ဝမ်းလည်း သာ၊ ဂုဏ်လည်း ယူလိုက်ရတာ မပြောနဲ့ တော့၊ ရင်ထဲမှာ ပီတိဖြစ်ပြီး ကြည်နူးမဆုံးလည်း ဖြစ်ရတယ်။

ဗုဒ္ဓသာသနာတော် နေရာတိုင်း ထွန်းလင်းတောက်ပဖို့ ဆိုရင် International ဖြစ်ဖို့ လိုပါတယ်။ သာသနာပြုပုဂ္ဂိုလ်များ ဟာ အနည်းဆုံး ကမ္ဘာသုံးဘာသာစကား တစ်ခုကိုတော့ တတ်ထားရပါမယ်။ ဒါမှ လည်း သာသနာပြုလုပ်ငန်းကို တွင် တွင် ကျယ်ကျယ်၊ ထိထိရောက်ရောက် ဆောင်ရွက်နိုင်မယ် မဟုတ်လား။ မတတ်ရင် လူမျိုးခြားတွေကို ဘယ်လိုလုပ် သာသနာပြုမှာ လဲ။ ကျွန်မကတော့ အမြင်ကျယ်ပြီး အမြော်အမြင်ကြီးတော်မူလှတဲ့ သီတဂူ ဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ ဂုဏ်

ကျေးဇူးတော်ကို အောက်မေ့ပြီးရင်း အောက်မေ့နေမိပါတယ်။

အခုလည်း ကိုယ့်အဖွဲ့ကိုဦးဆောင်တဲ့ ဘုန်းဘုန်းက နိုင်ငံခြားက ဘွဲ့လည်း ရ၊ ကုလားစကားကိုလည်း မှတ်နေအောင် ပြောတာမြင်ရတော့ ဘုန်းဘုန်းကိုပိုပြီး ကြည်ညိုလေးစားမိတာနဲ့ အမျှ သွားရမယ့်ခရီးအတွက်လည်း စိတ်ထဲ လုံခြုံနွေးထွေးသွားပါတယ်။

ကဲ.. ဘုရားဖူးကိစ္စ ပြန်ကောက်ရရင် ဗုဒ္ဓဂါယာ မြန်မာကျောင်းနဲ့ မဟာဗောဓိ စေတီတော်ကြီးဟာ သိပ်မဝေးလှပါဘူး။ လမ်းလျှောက်သွားရင် ၁၅ မိနစ်လောက်၊ ဆိုက်ကားစီးရင် ၅ မိနစ်လောက် ကြာတယ်တဲ့ ။ ဒါပေမဲ့ ဘုန်းဘုန်းက ကျွန်မတို့ ကို ကားနဲ့ ပဲ ပို့ပေးပါတယ်။

ပုလဲမြေဘုရားဖူးအဖွဲ့ ဦးဆောင်ဆရာတော် အရှင်ပညာဇောတာ

ဂါယာလေဆိပ်ရေက စာရေးသူ

ဗုဒ္ဓဂါယာမြန်မာကျောင်းဝင်းအတွင်းက ရေးဆိုင်တန်း
